

VEZÉRCIKK

A Léleknek gyümölcse • *Bérczes Lajos (béla)*

Szeretet, öröm, békesség... sorolhatnánk az ismert ige alapján. Mi pünkösdiek a Szentlélek kitöltésével, jelenlétével kapcsolatban nagy hangsúlyt helyezünk a jelekre. Jézus tanításaiban viszont azt látjuk, hogy Ő a jeleknél fontosabbnak tartja a gyümölcsöket. Jn 4,48; Mt 7,15–23.

Istenünk bennünk lakó Szelleme munkálja bennünk a gyümölcstermést. A Gal 5,22-t úgy is értelmezhetjük, hogy ez a gyümölcs a szeretet. A szeretet maga Isten. 1Jn 4,8; 1Jn 4,16. Pál apostol a szeretet himnuszában (1Kor 13) írja le a szeretet tulajdonságait. Érdekes ebben a részben az összehasonlítás, mivel a szeretet tulajdonságait éppen a Lélek ajándékaival és jeleivel hozza kapcsolatba. Ennek a felsorolásnak tömörebb leírása található itt a Galatákhoz írt levélben, a lélek gyümölcsével kapcsolatban. Isten jelenlétét jelzi életünkben, ha a Lélek gyümölcsének minden megnyilvánulása látható bennünk.

A múlt év utolsó szerkesztőségi megbeszélésen úgy határoztunk, hogy ez év minden számában, egy ilyen tulajdonság kerüljön az újság fókuszába, és kezdjük az évet az *örömmel*. Számomra ez az öröm a jelenlét, az együttlét öröme, a „velünk az Isten” igazságának átélése. Olyan ez, mint amikor – idegen helyen járva – a néhány éves gyermek erősen fogja mindkét szülőjének a kezét, mert ez biztonságot ad, bátorít, megnyugtat és megvidámít.

Jobban megfogalmazható, hogy mit jelent ez, ha csak átmenetileg is, hiányzik. Ilyenkor bizonytalan, céltalan, megfáradt, kétségek közt hanykódó vagyok. Úgy érzem, fáradozásaim értelmetlenek, céljaim elérhetetlenek, magamra maradtam, senki nem ért meg. Az élet lélektelen taposómalomnak tűnik. Az egyik kiscsoportos összejövetelen Borók János testvérem igen tömören fogalmazta meg: nélküle árva vagyok.

Jézus beváltotta így ígérését: „...kérni fogom az Atyát, és másik pártfogót ad néktek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét” Jn 14,16–17. „Nem hagyalak titeket árván” Jn 14,18.

Isten kész mindenkit betölteni, aki megtisztult a Bárány vérében, és mindent félretéve őszintén megnyílik előtte. Az ígélet másik fele legalább ilyen fontos: velünk marad mindörökké.

Istenünknek ez a megmaradó jelenléte veszi el az árvaság érzését. Betölt az együttlét örömeivel. Játszozhatunk gyermekként előtte. Örvendhetünk egymásnak, mint Isten ajándékának. Hallhatjuk, érzékelhetjük akaratát. Szerető atyai terveiben mi is benne vagyunk. Minden javát, lehetőségét megosztja velünk. Tulajdon Lelkét adta belénk. Így harmóniába kerültünk az alkotóval. Reánk bízta tervei és céljai elvégzését. Minden mi utunkban megismerhetjük Őt. Alkotó részévé lettünk az örökkévalóságnak. Átmentünk a halálból az életre.

Isten túlradó jelenlétében mindez valóság. Szívünk megtelik hálával és örömmel iránta. Kevés a szó amivel kifejezhetnénk mindezt. Lelkünkben dallam csendül, és az angyalkarral együtt énekeljük a Bárány énekét, a mi Istenünk dicséretét.

Teljes szívemből kívánom minden kedves olvasónknak, legyen az 1997. esztendő az Istennel való közösség megtalálásának és mindennapi megélésének, az örvendezésnek az éve.

MEDITÁCIÓ

Mit kell tennünk, hogy újévi terveinket megvalósítsuk? • Péter Ha Yong – Dal koreai lelkipásztor

%Elhangzott 1997. január 1-jén a csillebérci imakonferencián (Neh 2,1–10)

Az embereknek mindig vannak nagy terveik, de ezeknek körülbelül csak a 3%-a valósul meg. Ennek ellenére nem lehet lemondani az újévre vonatkozó terveinkről. Felelősséggel kell terveznünk, hogy meg is tudjuk azt valósítani!

Nehémiásnak nagy tervei voltak, és próbálta azokat megvalósítani. Abban az időben Izrael népe perzsa fogságban élt. Amikor arról hallott, hogy a jeruzsálemi városfalat lerombolták, mindig fájt a szíve. Csak egyet szeretett volna: visszamenni szülőföldjére, és újra felépíteni a lerombolt városfalat. Akkor ez lehetetlen volt. Ő azonban eldöntötte, véghez viszi a lehetetlent.

Mit tett Nehémiás, hogy a lehetetlennek tűnő tervet megvalósítsa?

Nehémiás imával mozdította meg a király szívét

A Neh 1,11 szerint így imádkozott: „Ó, Uram legyen figyelmes a füled szolgád imádságára és szolgálid imádságára, akik boldogok, hogy félhetik a nevedet. Adj Uram sikert szolgáltnak, és add, hogy legyen hozzá irgalmas az az ember! Én ugyanis a pohárnoka voltam!”

Ez az ima azt jelentette, hogy abban az időben a hatalmas uralkodó, Artaxerxes engedélyével vissza akart menni Jeruzsálembe, hogy a várat felépíthesse.

Nehémiás Isten kegyelme által, mint a király pohárnoka, bármikor a király színe elé léphetett. Sokszor beszélgettek is az ország dolga felől. Barátságos viszonyban állt a királlyal, kérhetett tőle bármit személyesen is. Azonban ő nem ezt tette, hanem először imádkozott: „Istenem, mozdítsd meg a király szívét, engedje meg, hogy Jeruzsálembe mehessünk a várat felépíteni.” A negyedik versben ezt olvassuk: „Napokon át ültem, sirtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a mennyei Isten előtt.”

Mostanában nagyon fontosnak tartjuk az emberi kapcsolatokat. Azt gondoljuk, hogy az ember kapcsolatai döntik el: sikert arat vagy nem. A Biblia más módszereket mutat az eredményességre. Ez a más módszer az *ima*. Imáinkkal megmozdíthatjuk a velünk kapcsolatba kerülő emberek szívét. Nehémiás Artaxerxes király szívét akarta megmozdítani, és ez nem volt könnyű dolog.

Először is, mert a király önféjű ember volt, csak saját terveit akarta megvalósítani. Nehémiás szándékára szinte lehetetlen volt engedélyt szerezni.

Másodszor: Artaxerxes királynak nem állt szándékában Jeruzsálem várát felépíteni.

Ezt a tényt jól mutatja az Ezs 4,11–21. Mielőtt Nehémiás imádkozott volna Jeruzsálem várának felépítéséért, a már hazatért izraeliek szervezni kezdték a munkát. De amikor Artaxerxes ezt hírül vette, megakadályozta a munkát. Arra gondolt, hogyha felépül a vár, az izraeliták erősebbek lesznek és nem engedelmessé válnak majd neki, nem vetik alá magukat uralmának.

Ennek a királynak a szívét akarta Nehémiás megmozdítani, s ez lehetetlennek tűnt. Nehémiás ennek ellenére imádkozott a király szívének megváltozásáért, mert tudta, hogy a hit képes megmozdítani az emberek szívét. A Péld 21,1 verse azt mondja. „Olyan az Úr kezében a király szíve, mint a patak vize.”

Szeretett testvéreim! Nem szabad lemondani tervünkről a körülmények miatt, és azt mondani, hogy ezt egyáltalán nem lehet megtenni! Ha hisszük, hogy Isten teremtette az embert – még az uralkodókat is –, akkor hinnünk kell, hogy a megközelíthetetlen emberek szívét is meg

tudja mozdítani.

1995 májusában Szöulban nagygyűlés volt, melyen sok külföldi pásztor – köztük 23 magyar – vett részt. Amikor találkoztam velük, nagyon örültem. A hatalmas templomot látva azt mondták, hogy ez csak Koreában lehetséges, mert a koreai keresztények aktívan szolgálnak Istennek, és a körülmények is nagyon jók.

Ezt hallotta egy koreai pásztor, aki Oroszországból jött, és a 30 fős delegációt kísérte Puszan városába, egy buddhista templom megtekintésére. Ott, az óriási, arannyal borított Buddha szobrot látva, elcsodálkoztak. A buddhista vallás most is igen erős Koreában. A lakosság 30%-a aktív buddhista.

Azután a delegátus Tegu városába utazott, ahol a leprások elkülönítve élnek. A pásztor azt akarta megmutatni, hogyan élnek a leprások, és milyen keresztények. Akik a leprából meggyógyultak, ott maradtak és csirkéket neveltek. Az ezzel keresett pénzből biztosították megélhetésüket, és havonta 2000 dollárt küldtek missziós célokra más országbeli leprások számára.

Milyen reménységük van a leprásoknak? Mindig negatív módon gondolkodnak, ezért nehéz a szívüket megmozdítani. De volt egy pásztor, aki megindította ezeknek a reménytelenségben élő embereknek a szívét buzgó imádság és szolgálat által. Most is velük él, és tanítja nekik az igaz élet értelmét.

Szeretett testvéreim! A koreai gyülekezet nem természetes módon nőtt olyan nagyra! A háttérben igen sok ember imádkozott azért, hogy Isten állítsa helyre Korea földjét. Nekünk is imádkoznunk kell, hogy az Isten javítsa meg Magyarországot! Akkor Isten megmenti a magyarokat és helyreállítja – saját szándéka szerint – az országot.

Nem szabad lemondani semmilyen munkáról azzal az indokkal, hogy lehetetlen megtenni! Isten segítségével bárki szívét megmozdíthatjuk!

Mostanában sok házaspár szenved a köztük lévő rossz kapcsolat miatt. Imádkozzatok, hogy mozdítsa meg férjetek szívét az Úr. A férfiak is imádkozzanak, hogy feleségük szívét mozdítsa meg az Úr. Imádkozzatok, hogy gyermekeitek szívét is mozdítsa meg az Úr. Nehémiás megmozdította imájával a király szívét.

Jól ismerek egy presbitert, aki a koreai Yoido gyülekezetben szolgál. A gyülekezet gimnáziumában tanítottam, ő volt az igazgató.

Ez a testvér gyermekkorától hitt Jézusban, jól ismerte Isten szándékát és akaratát. Isten segítségével boldogságban élt családjával, és a vállalat is sikeres volt.

Ha az embernek jól megy a dolga, különös, de azon igyekszik, hogy még több és több pénzt keressen. A presbiternek nagyon sok munkája volt a vállalatában, ezért szombaton és vasárnap is dolgozott. Istentisztelet után is visszament az irodájába és dolgozott. Nagyon örült a vagyonának, és élvezte az életét. Egy napon hirtelen tűz támadt, és rövid idő alatt teljesen elégett mindene. Egyik pillanatról a másikra nincstelen koldus lett. Hiába sírt, hiába jajveszékelt, hiába gondolkozott lázasan, reménytelen volt a helyzete. Nem volt esélye a megoldásra, nem volt kapaszkodója, reménysége. A hitelezők azonnal jelentkeztek, és követelték a pénzüket, rögtön fizetnie kellett volna. Minden pénze a vállalatában volt, így nem tudott eleget tenni fizetési kötelezettségeinek.

Ilyenkor a keresztényeknek általában eszébe jut, hogy bűnbánatot kellene tartani. Istenhez kellene menekülni, ezért a böjti imahegyre mennek. A presbiter képtelen volt imádkozni, mert szívében csak üresség és reménytelenség volt. A csődbe jutott vállalatára, elveszett munkájára, kárbament erőfeszítéseire gondolt. Szomorú és dühös volt, ezért panaszkodott Istennek, zúgolódott a körülmények és a tűz miatt.

A következő napon böjtölt, és ima közben megértette, hogy nem igaz szívvél szolgált eddig Istennek, csak a saját hasznára volt tekintettel. Megvallotta Istennek ezt a bűnét, és könnyek között imádkozott három napig, míg eszébe ötlött, hogy Isten jó, tegnap, ma és mindörökké ugyanúgy munkálkodik.

A szívéhez szólt Isten, és azt kérdezte tőle: „Lee presbiter, mit gondolsz rólam, megöllek vagy megelevenítelek téged?” Akkor így felelt: „Te jó vagy, nem tudnál megölni engem. Te olyan Isten vagy, aki megelevenítesz.” Isten így folytatta: „Akkor miért aggódsz szomorúságban? Újra indulj el, kezd el újra, és bennem bízva menj előre!” Még három napig böjtölt, végül tíz nap elteltével hazatért.

Összehívta a hitelezőit, és ezt kérte tőlük: „Én most a tűz miatt elveszítettem mindenemet, kérlek benneteket, adjatok nekem időt. Ha ezt megteszitek, akkor én szívesen fizetek nagy kamatot a türelmetekért, és nem fogok eltűnni a szemetek elől. Bízhatok bennem!” Az emberek hittek a szavának, és még abban is a segítségére voltak, hogy helyreállítsa a vállalatát. Azután Isten segítségével lassan-lassan újjáépítette a vállalatot. Még odaadóbban szolgált a gyülekezetben, mint régen. Most is ugyanazon a helyen, a gimnáziumban szolgál presbiterként, és békességgel, bölcsességgel tanítja a gimnazistákat.

Szeretett testvéreim! Mit gondoltok, a világi emberek mit tesznek ilyen helyzetben? Menekülnek és eltűnnek, nem jelentkeznek, hogy rendezzék anyagi ügyeiket. Lee presbiter viszont tudta, hogy jó az Isten, tudta, ha hozzá kiált, böjtöl és imádkozik, segíteni fog neki és meglágyítja a hitelezők szívét.

Ha van köztünk olyan, aki hasonló, nehéz helyzetbe került, ha vállalkozása sikertelen, akkor számára az az üzenet, hogy nem lehet emberi módon változtatni a körülöttünk élő emberek szívében. De imádsággal ez lehetséges számunkra.

Nehémiás pontos tervet készített, és folyamatosan tovább imádkozott

Nehémiás nagy munkájának megvalósulása a pontos terv készítésén múlt. Amikor imádkozott és várt Isten válaszára, megérkezett a megoldás: „akkor a király ezt kérdezte tőlem: Mit kívánsz tehát? Én pedig imádkoztam a mennyei Istenhez, majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, és méltónak tartod rá szolgálodat, akkor küldj el engem Júdába, abba a városba, ahol őseim sírja van, hogy felépítem azt. A király így válaszolt, miközben a királyné mellette ült: Meddig tart az utazásod, és mikor térsz vissza? Mivel a király jónak látta, hogy elbocsásson engem, közöltem vele az időpontot” (Neh 2,4–6). Figyeljétek Nehémiás válaszát! A király azt kérdezte: „Meddig tart utad, és mikor térsz vissza?” Ha Nehémiás így válaszolt volna: „Nem tudom”, vajon tetszett volna a királynak a válasz? De Nehémiás pontosan megmondta az időt, részletesen elmondta a tervét a királynak, aki szívesen megengedett neki mindent.

Szeretett testvéreim! Készítsetek erre az évre pontos terveket! A mi családjunk újévkor – böjtima után – saját terveiről beszélget. Az asztalra tesszük, a lányok a tükör fölé ragasztják évi terveiket, és azt látva, mindig imádkozunk. És ha valami megvalósult, azt kihúzzuk. Hála Istennek, amikor beszélgetünk terveinkről, azok már majdnem meg is valósultak. Isten akkor munkálkodik, amikor pontos tervet készítünk, és céljaink világosak.

Jól ismerek egy diakónust, akit Beck Jong-Heenak hívnak. Tíz évvel ezelőtt találkoztam vele először. Akkor egy hivatalos munkahelyen dolgozott, nem volt a maga ura. Nem volt reménysége arra, hogy saját vállalkozást alapítson. Egy napon a hajnali imaórán Isten nagy reménységet adott neki. Arra biztatta, hogy ne csak másnál dolgozzon, hanem hozzon létre saját vállalkozást. A diakónus csak nevetett, mert a saját erejéből, a körülményei alapján nem tudta ezt megvalósítani. Ám Isten adott neki reménységet, hogy imádkozzon. Türelmesen és kitartóan imádkozott egy évig, két évig, de semmi változás nem történt az életében. Koreában létezik egy keresztény szokás, hogy az újév első napjaiban az imahegyen vagy a gyülekezetekben összegyűlnek az emberek három napra böjtölni és imádkozni. Ő is ment az imahegyre imádkozni. És Isten ígét adott neki, ahogy olvasta a Bibliát egyszer csak ez az ige tűzként égett bele a szívébe: „Te először kicsiny voltál, majd naggyá leszel” (Jón 8,7). Rémt adott neki Isten. Azután ezen ige alapján szorgalmasan imádkozott, és tervezett részletesen, és várva várta Isten idejét, hogy megalapíthassa saját vállalatát. Ima közben ez jutott eszébe: „Ha

ezt a vállalatot felépítem, és jól megy, és sikerül minden, akkor mit kell majd csinálnom?” Isten szólt a szívében, hogy misszionáriusokat támogasson a pénzéből. Őt erre fogja használni. Így válaszolt: „Uram, a Te akaratod legyen meg.” Pontosan az ima után három évvel megalapította a saját gyógyszerforgalmazó vállalatát, ami Isten segítségével most is nagyon jól megy. Imádkoznak Magyarorszáért, és anyagilag is támogatnak minket. Isten jó. Tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Akartok valami hasonlót? Akartok önálló vállalkozást? Akkor imádkozzatok és tervezzetek konkrétan, és várjátok Isten idejét, akkor Isten megadja nektek a megfelelő megoldást. Isten az Ő idejének megfelelően meg fogja adni nektek mindazt, amiért imádkoztok. Halleluja!

Nehémiás imádkozás után várta Isten idejét

Nehémiás így imádkozott: Istenem, mozdítsd meg a király szívét, hogy engedjen haza felépíteni a jeruzsálemi várat! Az ima befejeztével nem ment egyenesen a király elé. Várt. Várta, hogy Isten megváltoztassa a körülményeket. Várt a megfelelő időre, amikor a király hajlandó lesz visszaengedni őt Jeruzsálembe.

Újra nézzük meg a Neh 1,1-et: „Nehémiásnak, Hakalja fiának története: a huszadik esztendő Kiszlév havában történt.” Amikor Nehémiás eldöntötte, hogy imádkozik a jeruzsálemi vár felépítéséért, ez Kiszlév hónapban, azaz decemberben volt. De nézzük újra a Neh 2,1 verset: „Artaxerxes király uralkodásának 20. évében, a Niszán hónapban történt.” Niszán hónap áprilisnak felel meg. Tehát Nehémiás négy hónapot várt imádkozása után.

Környezetünkben sok olyan ember van, aki ha nem kap imájára azonnal választ, elcsügged és szenved. Nem vár még egy hetet vagy egy hónapot sem. Nehémiás azonban türelmes volt, és kivárta Isten idejét.

Hab 2,3 azt mondja: „Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, de hamarosan célhoz ér, és nem csal meg, ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el!” Aki imádkozik, annak meg kell tanulnia türelmesen várni.

Koreában a hagyomány szerint a feleségnek engedelmeskednie kellett az anyósának. Egyszer egy anyósnak csak egyetlen fia volt. A fiú megnősült, és nagyon vágyott gyermekre. Az anyós magához hívta a menyét, és haragosan azt mondta neki: Már második éve hogy férjnél vagy, miért nincs még gyermeked? A feleség azt felelte neki: Naptár szerint második éve volt az esküvő, de az csak tavaly decemberben volt. Most még csak január van. Még csak két hónapja vagyok férjnél! Várjon türelemmel, amíg Isten gyermeket ad nekünk.

Szeretett testvéreim! Mi is siettetnénk az időt, mint ez az anyós? Nekünk is türelmesen kell várni. Várjátok ki Isten válaszának idejét! Nehémiás is kivárta, hogy Isten átformálja a körülményeket. Ennek az ideje lehet egy hónap, két hónap vagy egy év. Lehet, hogy tíz év vagy még több. Akkor is ki kell várni az időt, ahogyan Nehémiás is kivárta Isten idejét. Márciusban lesz négy éve, hogy Magyarországon vagyok. A magyarországi szolgálatom ideje alatt csodálatosan munkálkodott és használt engem Isten. Arra tanított, hogy alázatosan szolgáljak akarata szerint. Először Oroszországban voltam egy rövid, előzetes missziós úton. Isten nagyon nagy kegyelmét tapasztaltam meg ott. Amikor hirdettem az evangéliumot, sokan megtértek Istenhez, sokan meggyógyultak szellemileg, lelkileg és testileg egyaránt. Akkor hallottam Isten hangját a szívemben: „Menj, és szolgálj misszionáriusként!” Azonnal engedelmeskedtem. Így lettem misszionárius. Miután visszatértem Koreába, jelentkeztem, hogy szeretnék misszionáriusként szolgálni Oroszországban. Terveim ellenére Isten Magyarországra küldött. Engedelmeskedtem neki, ezért jöttem ide. Miközben magyarul tanultam, építettem a gyülekezetemet. Nehéz volt az életem, nem tudtam aludni, mert mindig az járt fejemben, elég jól beszélek-e magyarul? Nagyon igyekeztem és türelmesen tanultam. Isten nagy kegyelmet adott ebben a nehéz helyzetben. Ezidőtájt sokat imádkoztam és böjtöltem a feleségemmel. Egy vasárnap eljött istentiszteletre Anna és az édesanyja, Zsuzsa. Akkor nem tudtam még Anna betegségéről. Már egy hónapja voltak a gyülekezetem tagjai,

mikor egy napon hiányoztak az istentiszteletről. Megtudtam, hogy Anna betegsége miatt nem jöhettek el. Istentisztelet után felkerestem a családot. Akkor értesültem róla, hogy Anna két éve leukémiás, és a gyógyítása nem volt eredményes. Nagyon megindultam a történetén, saját lányaimra gondoltam. A gyógyító Krisztusról beszéltem nekik. Elmondtam, hogy az Ő sebei által meg fog gyógyulni Anna. Igaz hittel imádkoztunk érte. Aztán hazatértem. Vasárnap eljöttek mind a ketten. Zsuzsa nagyon sírt. Ima közben odamentem hozzá és megkérdeztem, miért sír. Ő így felelt: Anna meggyógyult! A kezében volt az orvosi igazolás, hogy a leukémia jeleit már nem találják. Több vizsgálatot végeztek, de nem találtak betegségre utaló jelet. Azonnal bizonyosságot tett Isten kegyelméről, és Jézus Krisztus gyógyító erejéről. Azóta is egészséges, óvodába jár, általuk két óvónő megtért.

Isten jó. Tegnap, ma és mindörökké ugyanaz az Isten. Ha van köztünk valaki, aki a saját vagy a családtagja betegsége miatt kétségbeesett, annak ezt tanácsolom: „Bízzál Benne, Jézus Krisztus meggyógyítja minden betegségedet!” „Az Ő sebei árán gyógyultatok meg” (Ézs 53,5).

Szeretett testvéreim! Isten a pontos tervet készítő, és azért imádkozó embereknek válaszol. Ezért az új év első napján, a böjttel egybekötött imakonferencia napján azt akarom, hogy tanuljátok meg Nehémiás hitét, és így induljatok! Ezért mostantól *először* imával mozdítsátok meg az embereket! *Másodszor*, pontos tervvel és céllal induljatok! *Harmadszor*, várjátok meg Isten válaszában idejét! Isten saját ideje szerint, megfelelő időben, a maga módján munkálkodik, és életetekben bőséges termés áldását adja, mindenben jó dolgunk lesz, és egészségesek leszünk, olyannyira, mint amilyen jó dolga van a lelkünknek (3Jn 2). t

Az öröm bizonyágtétele • ifj. Kovács Béla

Ritka vendég az öröm manapság, nem nagyon jár a mi házunk táján – sok ember szájából hallhatnánk ezt a mondatot, ha kérdezősködnénk boldogtalanságuk felől. Sajnos, sok hívő ember is ugyanabban a cipőben jár, mint a világiak. Ugyanúgy zúgolódik az áremelés miatt, szörnyülködik a lövöldözéseken, háborog a társadalmi ellentmondásokon, retteg a munkanélküliségtől és fél a holnaptól – mintha nem is lenne Isten az égben. Pedig kinek lehetne nagyobb oka az öröme, mint a keresztyén embernek, ki Urára és Megváltójára néz fel.

Hiszen: „Akik Őreá néznek, azoknak arca felvidul.”

A zsoltáros így ír: „Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta” (Zsolt 121,1–2).

Ez a felismerés indítja öröme a hívő szívet: örömteli hálaadásra és reménységre. Az igazak reménysége: öröm.

Az örömmel kellene lennie a hívő ember egyik legfőbb ismertetőjelének, amely betölti a mindennapokat, derűjével jelen van a nehéz körülmények között is.

Az Isten szerinti öröm azonban nem azonos a világ örömfogalmával. Az isteni öröm ugyanis nem feltétlenül függ a körülményektől, hanem megmarad a szenvedés és fájdalmak közepette is. A keresztyén ember könnyek között is tud mosolyogni, mert *öröme a szív, a lélek mélyén rejtőzik, nem a pillanatnyi helyzetben!* Alapja Krisztus maga, és annak bizonyossága, hogy Isten vele van. Ismeri Isten gazdagságát, és tudja, hogy mindent Tőle kapott eddig is és ezután is. Tud örülni a lelki ajándékoknak éppenúgy, mint az anyagi áldásoknak. Gyönyörűségét leli a természet csodáiban vagy a művészetekben, mert mindezek az alkotó Isten fenségét, hatalmát és bölcsességét hirdetik. Az újjászületett ember a kisgyermek rácsodálkozó hálájával és örömeivel szemléli Isten alkotásait és nagyságos tetteit az emberek fiai között.

Isten maga is örvendezik a teremtettségben, és örül megváltott népének. Ő nem szomorú, a földi szomorúságok nem rontják el jó kedvét, mert tudja, hamarosan eljön az igazság napja, amikor az övéinek igazságot szolgáltat.

Az Úr igaz és hűséges, állja adott szavát. Nem hagyja el azokat, akik hozzá ragaszkodnak. Minden jó ajándék onnan felülről száll alá a világosság Atyjától. Isten pedig mindent a javára munkál azoknak, akik szeretik. Soha nem változik meg. Segítsége és kegyelme biztosabb az Őt félők számára, mint a holnapi nap. Ezért élünk reménységben, ez a remény pedig kell, hogy örömmel töltsön el minket, mert ez illik hozzánk.

Az öröm megmarad az elkövetkező korszakokban is, hiszen „Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szentlélekben való öröm”.

Legyünk azért hálásak és derűsek ebben a keserű és örömtelen világban, mert ez lelkünk csendes bizonyágtétele az emberek előtt.

Mindenkor örüljete!

FÓKUSZBAN

„Ördögöd van?” • *Telegdi József*

Sok évvel ezelőtt egyik presbiter testvérem oldalán haladva összefutottam a falubéli pappal. „Ördögöd van!” – szólt a lelkész lelkendezve, és arra célzott, hogy egyébként is szeretett volna velem találkozni, s íme, mily szerencse, váratlanul összefutottunk.

„Még ilyet! – szörnyülködött presbitertársam megütközve, amint tovább haladtunk. – Pap létére így beszél? De hiszen nekünk nem ördögünk, hanem Krisztusunk van!”

Bizony, így igaz! Nekünk Krisztusunk van! Mégis, sokszor szinte észrevétlenül belopja magát a hívő ember gondolatvilágába is az említett és a hozzá hasonló szóhasználat.

„Ördögöd van!” – veti oda felelőtlenül egyik keresztyén a másiknak, amikor azt akarja mondani, hogy az illető „ráhibázott”, azaz akaratlanul rájött valamire. „Ez (már) az ördög” – mondják, ha kárbaveszett valami. A szánalomra méltó embert a „szegény ördög” jelzővel illetik; a pajkos, csintalan gyermek pedig egyenesen „az ördög kölyke”. „Veri az ördög a feleségét” – vélekednek, ha egyszerre süt a nap és esik az eső. „Az ördögnek tartoztunk ezzel az úttal” – mondják egy hiába tett, fáradságos utazást követően.

A hívő ember természetesen megtért a káromkodásból és nem szitkozódik, de ha méregbe gurul, bizony kicsúszhatnak a száján ilyen indulatos szavak: „Az ördögbe is!” „Bánja az ördög!” „Az ördög vigye (vinné) el!” E felfokozott idegállapotában az ember nem törődik azzal, hogy „az ördöggel cimborál”, s rossz útra térve-tévedve esetleg „az ördögnek adta (el) a lelkét”.

Nyelvünkben sok ördöggel kapcsolatos szólás él. A népi bölcsesség veszélye, hogy észrevétlenül tévútra vihet. Olykor az igazságot hazugsággal vegyíti, más esetekben féligazságokat sorol. Azonban ne feledjük: két féligazság inkább hazugság, mint egész igazság!

Ha valakinek ördöge van, ördögűzés által kiszabadulhat az ördögi körből, különben az örök tűzre vettetik (Mt 25,41). Aki pedig szánalmas, szegény, esetleg ráadásul csintalan is, nem feltétlenül az ördögé. Azt is jól tudjuk, hogy Isten az, aki felhossa napját, és esőt ad igazaknak és hamisaknak (Mt 5,45), semmi esetre sem az ördög teszi ezt, még kevésbé annak felesége. Aki Krisztusé, az nem tartozik az ördögnek semmivel, egy árva garassal sem. Kezesünk kifizette összes lehetséges tartozásunkat, amikor „eltörölte a minket terhelő adóslevelet, odaszegezve a keresztfára” (Kol 2,14–15).

Szívleljük meg az ige tanácsát: „Az ördögnek ne adjatok helyet! Álljatok ellene!” (Ef 4,27; Jak 4,7). És ha ezt megtesszük, mi is mondhatjuk Jézussal: „Jön e világ fejedelme, és énbennem nincsen semmije” (Jn 14,30).

Örömeim és az ÖRÖM • Kázmér Pálné

Életem filmkockái peregnek előttem.

Hát igen! Voltak örömeim! Egy kedves ajándék, baráti, testvéri szeretetteljes gesztus, jól sikerült munka, és még hosszan sorolhatnám, mi vagy ki által nyertem kisebb-nagyobb örömcskéket. Halványan motoszkál bennem a gondolat, hogy annál sokkal több volt, mint amire emlékszem. Néhány kedves pillanatot viszont teljesen fel tudok idézni, s így határozottan tudom, hogy akkor, abban a pillanatban tényleg örülni tudtam bizonyos dolgoknak. Mára megfakultak ezek az örömök, nagyon ritkán jutnak eszembe. Hamar kiderült, hogy felszínes örömök voltak, szívem mélyét soha nem érintették.

Sokáig csak ilyen ideig-óraig tartó örömeiket ismertem, bensőm legmélyén bizonytalanság, félelem és szorongás volt éppenúgy, mint sokmillió embertársamban is.

Pedig minden ember boldogságra, örömteli életre törekszik. Egy örömeiket hajszó s mégis örömtelen világban élünk, mert az igazi öröm nem ott van, nem azokban a dolgokban, amelyekben kudarcokat átélve makacsul keressük.

„Az istentelenek világossága rövid ideig tartó” – mondja Jób (20,5). Ha megsokasítjuk is a „vigasságok” számát, éveink úgy eltelhetnek a szüntelen vigadozásban, hogy az igazi örömeiket mégsem találjuk meg.

Már fiatalon éreztem, hogy valami nincs rendben a keresett és talált örömeiket körül.

Találkoztam Istennel, s Ő megmutatta nekem, hogy ahol eddig kerestem, ott nem fogom megtalálni.

Hálás vagyok az Úrnak:

– mert segített abban, hogy megtaláljam Őt, s megtapasztalhattam, hogy „teljes öröm van”
Őnála (Zsolt 16,1)

– hogy bűneim bocsánatával megkaptam az Ő „szabadításának örömeiket” (Zsolt 51,14)

– hogy elmondhattam a zsoltáráróval együtt (92,5) „Megvidámítottál engem Uram, a Te cselekedeteiddel, a Te kezdednek műveiben örvendezhetek”

– hogy mióta átadtam az életemet Istennek, napról-napra átélhetem: „Örömeiket mindnyájan, akik bíznak Benned. Örvendeznek Tebenned, akik szeretik a Te nevedet.” (Zsolt 5, 12)

Boldogan énekelhetem ezt a régi kedves éneket:

„Szívemben élsz Te csendesen, s Veled jött az öröm,

Ha nem ismerlek meg Uram, nincs ez az örömeiket.”

Örömeiket még mélyebb és biztosabb lett, mióta az Úr betöltött Szent Szellemével.

Elmondhatatlan az az öröm, amit kaptam. Azok tudják, hogy miről beszélek, akik átérték ezt. Azóta ez az öröm betölt mindaddig, míg engedelmes vagyok Istennek, és hagyom Szent Szellemét munkálkodni életemben.

Voltak időszakok, amikor ez az öröm kezdett halványulni bennem. Néha már úgy éreztem, talán el is tűnt. Ennek mindig az volt az oka, hogy nem figyeltem az Úrra, nem igényeltem jelenlétét. Hamarosan rá kellett jönnöm, hogy az öröm nem végleges ajándék, hanem Isten jelenlétével arányosan van jelen. Isten nélkül nincs öröm, az Ő jelenléte adja azt.

Mióta az Istentől kapott örömeiket ismerem, s ez egyre fejlődik, bennem, hálásabb vagyok a mindennapok kis örömeiketért is.

Örömeiket jelent, ha gyönyörködhetem a teremtett világ szépségében: egy kis növény, egy megfigyelt állat vagy égitest Isten bölcsességéről és hatalmáról beszél nekem.

Embertársaim életét figyelve Isten szeretetét, megváltói hatalmát, mentő irgalmát csodálhatom.

Vannak szomorúságot hozó, nehéz időszakok is életemben, de az öröm ott van szívem legmélyén akkor is, ha körülményeim nem éppen örömeiketiek, s örömeiket nem nyilvánul meg szemmel láthatóan.

Tudom, ez az öröm még nem az a teljes öröm, melyet Isten ígért az Őt szeretőknek. De várom

sok hívő testvéremmel együtt, hogy valóra váljanak Urunk szavai:

„Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután: Menj be a te Uradnak örömébe!” (Mt 25,21)

Nem az a boldog... aki azt csinálja, amit szeret, hanem aki azt szereti, amit csinál! • Durkó Sándor László

Nemrég küldözgettük a karácsonyi jókívánságainkat tartalmazó képeslapokat egymásnak. Minden lapküldő és kapó tudja, hogy nem attól lesz boldog valaki, mert jót kívántak neki, de az is hozzájárulhat boldogságához. Mert a boldogság többmindenből tevődik össze.

Kellenek a barátok, testvérek

Akinek támogató családi, baráti és testvéri háttere van, annak magasabb szinten működik az immunrendszere. Valaki, aki súlyos betegségben szenvedett, elmondta, hogy betegségében olyan testvéri szeretet vette körül, hogy nem volt ideje a betegségével törődni. A segítséget nemcsak elfogadni öröm, hanem adni is. A segítséget adó és kapó is feltöltődik, lelkileg felfrissül. Szükségünk van biztatásra, bátorításra, de mi is adjuk ezt másoknak.

Ne terheljük környezetünket bajainkkal! Egyébiránt jó tudnunk, hogy nem bennünket akarnak hallgatni, hanem ők akarnak beszélni. Ha mégis csábítást érzünk, hogy beszéljünk másoknak bajainkról, emlékezzünk arra, hogy hallgatóink felét nem érdekli, másik fele pedig örül annak, hogy végre megkaptuk, amit – szerintük – megérdemeltünk.

Szeretet, szerelem

A szeretet egyszerűnek tűnik, mégis nehéz, különösen azt szeretni, aki megsértett, megbántott bennünket. A szeretet azt jelenti, hogy azzal ajándékozom meg a másikat, ami neki fontos! A szerelem a legjobb betegségmegelőző és gyógyító szer. A házasságon belüli szex pedig, amely Isten csodálatos „találmánya”, közrejátszik abban, hogy védettebbek legyünk a stresszhatásokkal szemben, fokozza az immunrendszer működését, enyhíti a fejfájást, ízületi bántalmakat, természetes nyugtatóként hat, sőt a legújabb kutatások szerint a rendszeresen házaseletet élő házaspárok között szinte alig fordul elő depresszió.

Nevetés

Sok betegségre, sőt a szürke hétköznapi gondjaira is sokszor a nevetés a legjobb orvosság. Az egyik családban a családi beszélgetésben az édesanyának a többiektől eltérő véleménye volt, és ehhez makacsul ragaszkodott is, férje ekkor székestül felkapta, és nagy derűvel közepette kivitte a konyhából, mondván: „Ezt az érvet kiküszöböltük.” Így lehet kritikus helyzetet vidámsággal feloldani.

Aki nevetni tud, az idős korában is fiatal marad.

Pihenés, alvás, betegség

Tudomásul kell vennünk, hogy testben élünk, és testünknek regenerálnia kell, szükségünk van alvásra, pihenésre. Nem lehet sokáig szervezetünket büntetlenül kihasználni.

Nem mindenkinek egyforma az alvásigénye, de a napi 6–9 órai alvás segít abban, hogy mind külsőleg, mind belsőleg jó kondícióban legyünk.

Statisztikai adatok szerint a 6 óránál kevesebbet alvóknál 70%-kal magasabb a halálozási arány, mint a 7–8 órát alvók esetében.

Ha immunrendszerünk legyengül, könnyebben kaphatunk betegséget. Higgyünk az ima erejében, de abban is, hogy Isten az orvosokat is fel tudja használni gyógyításunk érdekében! Betegségeinket ne hanyagoljuk el!

Szeressük a munkánkat!

Nagyon sokan munkájukat kényszerből, muszájból végzik. Pedig – mint a bevezetőben olvasható – a boldogság egyik tényezője, hogy azt szeretjük, amit csinálunk. Természetesen lehetnek olyan helyzetek, hogy meg kell alkudni a megélhetés érdekében, de törekedni kell arra, legyen az fizikai, szellemi vagy lelki munka, hogy annak végzésében, az alkotásban örömet találjunk.

Testi-lelki táplálék

Előfordult már bizonyára, hogy mindenfélét összeettünk, összeolvastunk, netán videón vagy a tévében néztünk, mely gyomrunkat és lelkünket is megülte.

Nem mindegy, hogyan táplálkozunk, igyekszünk-e legalább egészségesen élni.

A kulcsszó, melyet tartunk mindig szem előtt: a mérték.

Együnk sok gyümölcsöt, zöldséget! Ne akkor kapkodjunk, amikor rossz étkezési szokásaink miatt különféle betegségeket kapunk!

Lelkünket és elménket is védjük a különféle sátáni, okkult hatásoktól, olvassuk a Bibliát és az olyan irodalmat – nézzünk olyan filmet –, amely felfrissít, erősít bennünket!

Testi-lelki egészségünk alapja a rendszeres imaélet!

Legyünk szívélyesek, tudjunk megbocsátani!

Ugye milyen szívélyesen köszöntjük ismerőseinket, szomszédainkat? Legyünk ilyenek családtagjainkkal, testvéreinkkel is! Igaz a népi mondás: „Amit kiabálsz az erdőbe, az visszhangzik vissza.”

Óhatatlan, hogy ne kerüljünk olyan helyzetbe, hogy meg kell bocsátanunk. Ne feledjük, soha nem az a gyengébb, aki megbocsát! A keserűség és az engesztelhetetlenség rossz tanácsadó.

Ha lemondunk a bosszú jogáról, már könnyű megbocsátani.

Nekünk, hívőknek Isten mindent megad ahhoz, hogy boldogok legyünk Vele, Benne, az Ő segítségével. Csak akarnunk kell.

Íme néhány megfontolandó bölcs mondás a boldogságról:

- A boldogság nem úti cél, ahová megérkezhetünk, hanem az utazás módja maga.
- Nem vezet út a boldogsághoz. A boldogság maga az út.
- Ha a boldogság valóban a fizikai jólét és gondtalanság, akkor a legboldogabb lény alighanem egy amerikai tehén.
- Gondolj arra, milyen boldog lennél, ha hirtelen mindent elveszítenél, amid most van, és aztán ismét visszakapnád!
- Mi jó van a boldogságban? Nem vehetsz rajta pénzt!
- A boldogság egyensúly, azaz köztes állapot a túl kevés és a túl sok között.

CSALÁD

Apák és fiúk • Összeállította: ifj. Kovács Béla

A szülői tekintély

„Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amit Istened, az Úr ad neked” (2Móz 20, 12).

„Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti születeknek mindenben, mert ez kedves az Úrnak” (Kol 3, 20)

Ezek azok a parancsolatok, amelyekben Isten összefoglalta a gyermekek számára adott rendelkezéseit. A gyermek Jézussal való személyes kapcsolata egyenes arányban nő azzal az

engedelmességgel, amit szüleivel szemben tanúsít. Az engedelmes gyermek életében Jézus él és munkálkodik. Ezért boldog az engedelmes gyermek.

Isten természetesen a szülőknek is rendelkezett:

„Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyellemmel és intéssel” (Ef 6,4)

Az apostol tehát Isten rendjét a szülők számára e három alapvető irányelvben foglalja össze: szeretet, fegyelem és tanítás. A szülői felelősségnek ezt az egyszerű foglalatát magában Istenben találjuk. A szülői tekintély Istentől származik, és benne nyer értelmet. Ő az, aki mindig a szülő mögött áll és oltalmazza tekintélyét. Az őrmester tekintélye attól a tisztától függ, aki őt kirendelte. A szülők tekintélye Istentől függ, aki őket tiszteletre méltó személyekként gyermekeik fölé tette. Tekintélyük tehát nem a sajátjuk, hanem Istené.

A gyermekek rá vannak utalva szüleik gondoskodására. Isten alkotta ezt a generációs „szerződést”. Amit a szülők a gyermek életének első szakaszában a gyermekre fordítanak, azt fogja majd tovább adni ő is gyermekeinek és másoknak is élete következő szakaszában.

Természetesen a szülők is tévedhetnek, sőt csődöt is mondhatnak, erre igen sok beszédes példa is van. Azonban e kockázat ellenére sem teremtett Isten Ádámon és Éván kívül további prototípust, hanem csak segítségére szoruló gyermekeket.

Ezért kötelező érvényű elv a gyermekek számára a szüleik iránti engedelmesség. A szülők Isten előtt felelősek. Az engedelmesség tulajdonképpen a szülői tekintély elismerése. Minden tekintély Istentől van. Ő az, aki tekintélyét nem hatalommal és erővel gyakorolja, hanem szeretettel.

Emberi viszonyaink között a tekintély gyakorlása valamelyest összefonódik a hatalmi helyzet kihasználásával. A hívő apa legfontosabb feladata a családban, hogy vezető szerepét, amihez tekintélyt kapott, szeretetben és alázatban gyakorolja, ezt Krisztus is így tette.

Tekintéllyel senki sem ruházhatja fel önmagát. De akit Isten ajándékozott meg tekintéllyel, annak azt meg kell őriznie, magának is hinnie kell benne, és meg kell azt tartani, nem önzésből, hanem hűségből. Nem hogy tetszelegjen vele, hanem mint amit Isten azért adott, hogy általa munkálkodjék. És ez érvényes az apai (szülői) tekintélyre is.

Apa-fió kapcsolat

Sok tudományos kutatás alátámasztja az apa-kapcsolat fontosságát. Amerikában készítettek egy felmérést több ezer férfit megkérdezve. Egy százalékuk azt mondta, hogy apjával való kapcsolata jó, harminc százalékuknak csak futólagos kapcsolatuk volt apjukkal, és ötven százalékuk teljesen elvesztette azt. Tudósok megállapították, hogy az apa-kapcsolatokat elvesztett gyerekek egzisztenciális bizonytalanságot hordoznak magukban, és gyakran extrém függőségi helyzetbe kerülnek másokkal (alávetettség a főnökkel szemben, a szerelmi viszonyban vagy más tekintélyes emberek pl. guruk, mesterek által).

Kimutatták, hogy a homoszexuálisok nyolcvan százaléka ötéves kora előtt elveszítette édesapját, ami szinte jóvátehetetlen zavart okozott szexuális fejlődésükben, a férfi-azonosság átvételében. Általában is igaz, hogy egy férfi életében sok függ attól, ki volt az apja. Hiszen a gyermekek a szülői tekintélyt elismerve azonosulnak apjukkal (legalábbis életük korai szakaszában). Felmérések alapján elmondható, hogy különösen a „válási árvák” és a tönkrement családi háttérből származó gyermekek később a szülők hibáit tudatlanul is magukra veszik (noha tudatosan tiltakoznak ellene), és átlagon felüli szociális tevékenységgel próbálnak meg „jóvátételt” gyakorolni.

Iskolában végzett felmérések mutatják, hogy egy 10–16 éves rendezett családi körülmények között élő átlagos tanuló megelőzheti a legintelligensebb, de rendezetlen körülmények között élő diákot is, mert lelki kiegyensúlyozottsága révén több „szabad” energiával rendelkezik a tanuláshoz.

Az is igaz, hogy a nagy negatív személyiségek, mint pl. Hitler, csak azt adták megterézve

tovább, amit gyermekkorukban átéltek.

Mindezek az állítások nagymértékben alátámasztják azt a tényt, miszerint az apának gyermeke egész életére szóló hatása van. A tekintélyes embereknek azért van tekintélyük, mert ránk gyakorolt hatásukat elismerjük. Olyan emberek ők, akik neked sokat jelentenek, mert irántad való szeretetüknek (törődésüknek) jelentőséget tulajdonítasz. Végülis az ő szívüket akarod magadnak megnyerni. Fokozottan igaz ez az édesapa és a kisfiú vonatkozásában.

Természetesen az apán kívül más tekintélyes emberek is lehetnek hatással a fiúra, mint az igazgató, a tanárok stb.

Ezek a tekintélyes emberek jelentős befolyással bírnak az életünkre tetteik és szavaik által. Ha valakiről túl gyakran hangzanak el negatív kijelentések, ezeket a végén maga is elhiszi és befolyásuk alá kerül.

Pl. „Te semmit nem tudsz rendesen megcsinálni!” „Semmi sem lesz belőled.” „Olyan ügyetlen vagy.”

Az ilyen magunkévá tett üzeneteknek romboló hatásuk van életünkre. Sok hívő férfi életében megtalálhatók a gyermekkorából hozott szülői eredetű megkötöttségek, amelyek talán már generációkon keresztül hatnak a családban, a nagyszülők tovább adták a szülőknek, azok az unokáknak.

Negatív kijelentésük kétféle reakciót okoz: az „erősek” ellenállnak és lázadoznak (pl. „Nem vagy rendes”, „Nem is akarok rendes lenni!”), a „gyengék” beletörődnek és alkalmazkodnak, ami azt jelenti, hogy teljesítenek apjuk szeretetért (pl. „Legyél rendes!”, „Én rendes vagyok! Kérlek, szeress engem!”)

Ezért rendkívül fontos, hogy te mint apa, mit adsz tovább fiadnak. Csak azt, amit te is szüleidtől vettél, vagy pedig apaságodat Isten kezébe téve kéred Őt, hogy gyermekeidnek jó apjuk legyél, olyan, aki Isten szerint neveli, biztatja, bátorítja, támogatja fiait. (Vesd össze Ef 6,4.)

Milyen apát szeretnének a gyerekek?

A gyermek tudatalatti kívánsága: Édesapám, áldj meg engem! Ami azt jelenti: Fogadj el engem, vegyél észre és foglalkozz velem! Szánj időt rám, adj célt és értelmet az életemnek (vö. 1Móz 32,27–29). Az áldás tudatos, akarati cselekvés: erőt, időt, energiát, tanítást, nevelést akarok adni neked, amelyből aztán a te életed kialakul.

Ilyen Isten áldása, amivel megáld bennünket. Nekünk, apáknak is ezt kell tennünk gyermekeinkkel.

Azok a tekintélyes személyiségek, akik az áldást megtagadják vagy visszatartják, átkot hoznak. Hány, gyermekeivel alig törődő apának romlott meg véglegesen a kapcsolata felnőtt fiaival? Hány idős szülőt tettek szociális otthonba az úgymond hálátlan gyermekek? Ha így lenne, kérdezd meg magadtól: mennyit törődtél fiaddal gyermekkorában? Vagy csak munkádnak, szolgálatodnak, kedvenc időtöltésednek éltél? Amennyit tettél érte, annyit kapsz vissza.

A gyermekek számára a tökéletes nevelésnél is fontosabb az apai szív. Hogyan lehetnének a gyermekek biztosak apjuk szeretetében, ha az soha nem mutatja ki azt? (Péld 27,5).

A kimutatott apai szeretet jellemzői:

– *megértő szeretet*: sok apa olyan intenzíven él saját világában, hogy nem képes a gyermeke szintjére leereszkedni, vele korának megfelelően foglalkozni, beszélgetni. Ha így van, tanuld meg újra a világot gyermekszemmel nézni. Ez nem nehéz. Emlékezz csak vissza a saját gyermekkorodra!

– *bátorító szeretet*: a gyermeknek szüksége van bátorításra, támogatásra, buzdításra, elismerésre. Kész vagy időt szánni gyermekedre, ha problémái vannak az iskolában, a párkapcsolatok kialakításában? Kész vagy vele gyakorolni a nehéz matek példát? Ha nem, itt

az ideje a változtatásnak! Ismerd fel gyermeked képességeit, és bátorítsd ezekben!

– *törődő szeretet*: érzésszükségleteink egy tartályhoz hasonlóak, amit újra fel kell tölteni. Egy dicséret, egy kedves simogatás, összebújás, részvét: ez a „motor benzinje”. Ne tartsd gyengéségnek vagy női dolognak szeretni, megölelni, fölvenni gyermekedet!

– *elfogadó szeretet*: a gyermeknek szüksége van a bizonyosságra, hogy őt akarták, szeretik és elfogadják, ahogyan van. Tisztelik benne Istennek a jövőre szóló tervét.

– *fegyelmező szeretet*: „azok az apák, akik nem mernek fegyelmezni, végül is büntetni fognak. A büntetést a gyermek ellenében tesszük, a fegyelmezést a gyerekéért. Büntetni is kell, de csak egyértelmű, szeretetteljes szándékkal, hogy a gyermek helytelen magatartását korrigáljuk” – mondta egyszer Dobson, az ismert amerikai nevelési tanácsadó.

A fegyelmezés egyike a legszeretetteljesebb, legtartósabb ajándékoknak, amit a gyermeknek útravalóul adhatunk.

A fegyelmezés egyik legjobb gyakorlati módja a gyermek korának megfelelő rendszeres munkára nevelés.

Végül összefoglalásul: *légy áldás gyermeked számára!*

Hiszen, amilyen te vagy, úgy fog majd fiad vagy lányod Istenről képet alkotni.

Nagyon sok ember, sőt megtért hívő ember is helytelenül gondolkodik Istenről, nem utolsósorban az apjánál látott magatartást vetítve Istenre. Ne engedd, hogy szeretetlen, önző, gyermekeddel keveset törődő magatartásod, vagy túlonúl szigorú, elnyomó, felelőtlen viselkedésed meggátolja fiadat, lányodat abban, hogy Istenhez térjen! Pedig mennyit imádkozol értük.

Felismerheted ezt szüleid életében is.

Az apák felelősek azért, hogy gyermekeikben milyen Isten-kép alakul ki.

Új kapcsolat apa és fiú között

Lehet, hogy jogosan haragszol apádra, mindazokért a dolgokért, amelyek gyermekkorodban szétérték az iránta érzett „ősbizalmadat”, amely aztán a felnőttkorban eltávolodáshoz, netalán elutasításhoz vezetett. Lehet, hogy apád nem volt az az Isten szerinti édesapa, akiről az előző részben olvashattál, mégis, megtérve, nehéz teherként érzed az életedben a vele való kapcsolat lehetetlenségét. Szeretnél tenni ellene, de nem tudsz, mert a sebek, az átélt negatív dolgok mélyen gyökereznek és fájnak valahányszor rájuk gondolsz. Vagy nem is tudod konkrétan megfogalmazni, mégis valami keserűséget érzel iránta.

Az apa hibáinak megbocsátása új kapcsolatra szabadít fel!

A megbocsátás mind a kettőt felszabadítja – azt, aki megbocsát, és azt is, akinek megbocsátanak!

Amit nem beszélünk ki, az rejtve marad, és gondot okoz, gyötrelmet szerez. Az igazságnak felszabadító ereje van, és meggyógyítja a kapcsolatot. Mivel az ember kezdettől fogva gonosz, a gyerekek is vétkeznek szülei ellen, és szükségük van megbocsátásra, mert ők is megsebzik az apai szívet.

Kölcsönös megbocsátásra van tehát szükség! Börtönünket saját magunk építettük a kibékületlenség tégláival, de szabadulásra csak Jézus által van lehetőség. Ő az, aki velünk egyetértve (a mi megbocsátásunkra és kérésünkre) lerombolja börtönünket, és kivezet a szabadságra.

„Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök” (Mal 4,6).

A szerető Atya

„Azt mondom ugyanis magamban: Miképpen tegyelek téged a fiak közé... és azt végezem: Hívj engem atyádnak, és ne pártolj el tőlem” (Jer 3,19).

Ímé az Úr szava: Hívj engem atyádnak!

Isten az én szerető Atyám. Nem tud többé vagy kevésbé szeretni, mint most, mert Ő a szeretet maximumán szeret holnap is. Miért szereted te gyermekedet? Mert a tiéd. Ezért szeret Isten is téged!

„Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért” (1Jn 1,10).

Isten benned él napról napra, óráról órára. Tanulj meg előtte megnyugodni és elcsendesedni, és hagyd, hogy lelkednek jó dolga legyen. Így felismerheted, hogy a Szentlélek benned és körülötted munkálkodik.

Szeresd Istent, a te Atyádat, és ápolj vele a kapcsolatot! Hagyd, hogy az Atya szeressen és átöleljen, élvezd jelenlétét, kedvességét. Imádkozz hozzá, ahogyan két szerető személy beszél egymással. Jöjj az Atyához! Most. Isten arra vágyik, hogy jelenlétét kinyilvánítsa, mihelyt megengeded.

Ő akarja meggyógyítani kapcsolataidat: apáddal és fiaiddal.

Irodalom: KTF kézikönyv, Krisztus a családban

KÖRKÉP

Őszi Országos Pünkösdi Konferencia • – béla –

%1996 novemberében rendezte meg öt budapesti és pestkörnyéki gyülekezet az Őszi Pünkösdi Konferenciát. A rendező gyülekezetek, a konferenciát megelőző öt héten éjjel nappal, és a konferencia alatt is, folyamatosan (láncimában) imádkoztak ezért az eseményért. Az ország más részéről is sokan csatlakoztak az imádkozókhoz. A szolgálattevők szolgálati áganként rendszeresen együtt készültek a szolgálatra.

E jelentős esemény kapcsán megszólaltattunk több 18–22 év közötti fiatalot. Közülük többen részt vettek az előkészítő felkészülésben, és a konferencián valamilyen területen szolgáltak, de megkérdeztünk olyanokat is, akik csak résztvevők voltak.

Az elhangzott véleményeket kivonatosan közöljük.

Vártam is és nem is. Miután felkértek gyermekszolgálatra, úgy döntöttem, mégis eljövök. Reggel, mint minden más szolgálatot vállaló testvérem, korábban érkeztem. Tíz órára szinte az egész csarnok megtelt. Jó volt látni, ahogy mindenki az Urat dicséri. Belegondoltam, milyen lesz a mennyországban, ahol több millió ember fogja dicsérni Istent. Nekem ez a kétezer is rengetegnek tűnt.

Sajnos, még fél háromkor is tartott a délelőtti alkalom. Ezt nem magam miatt mondom. A gyerekek fáradtak és éhesek voltak, a nagyobbak unatkoztak.

Érdekes és fárasztó volt a gyerekekkel lenni. Sajnálom, hogy ilyen kevesen voltunk ebben a szolgálatban. Volt, aki egész napját ott töltötte.

Mivel csúszott az idő, szinte szünet nélkül voltak gyerekek.

Estére elfáradtam és arra vártam, hogy csönd legyen körülöttem és pihenhesek.

A szervezésről annyit: még fizikai testben vagyunk, és az ember nem képes a végtelenségig koncentrálni. Ha valamit ígérünk, ezt próbáljuk betartani.

A konferencián mint lelkigondozó vettem részt. A délutáni alkalom végén egy asszony jött oda hozzám, hogy imádkozzam érte, mert fáj a feje.

De Isten Szelleme megmutatta, hogy nem egyszerű fejfájásról van szó. Megkérdeztem tőle: nincs-e valami más problémája. Elmondta, hogy van egy ember, akinek ő mindig megbocsát, de amikor meglátja, újból haragos indulatot érez iránta. Imádkoztam érte, az asszony megbocsátott és megvallotta, hogy többé nem vállal közösséget a haraggal. Az imádkozás

végén csak ennyit mondott: „Nem fáj a fejem.”

Mint rendező szolgáltam az Urat és a testvéreket. Fáradtan érkeztem, de minden fáradtságom elmúlt, amikor láttam Isten gyermekeit összegyűlni a sportcsarnokban, mint egy hatalmas sereget, amely a parancs-kihirdetésre vár.

A dicsőítés alatt jó volt megtapasztalni Isten jelenlétét, és átélni a közösséget. Nagyon örültem, hogy volt idő a dicsőítésre. Az ígehirdetésből egy gondolat nagyon megragadott. A Szent Szellem azért adatott, hogy Ő vezessen bennünket, és nem mi őt. Véleményem szerint a legjobb Pünkösdi Konferencia volt. Nagyon tetszett, hogy nem a program betartása volt a fontos, hanem a Szent Szellem szabad munkálkodása, történtek gyógyulások, szabadulások. Szeretném, ha lenne folytatása és a konferencia áldása a mindennapi életünkben is meglátszana.

A konferenciára elsősorban szüleim és barátaim miatt mentem el.

Az igeileg pontatlan beszédek sok félreértésre, okatlan és hasztalan vitákra adhatnak okot. Szeretném, ha nem az egyéni látásmód egységesítését propagálnák a közös összejövetelek. Ha Isten népe felébred, az Urat kezdje el követni, ne saját elképzeléseit. Gondolkodjon az a nép, akit a Teremtő ésszel is megáldott.

Még egy ilyen konferenciára nem akarok elmenni.

Nagyon jó volt a konferencia. Többet kaptam, mint amit vártam tőle. Nagyon jónak tartottam Dicső testvér szolgálatát. A debreceni buszon az egyik testvér idefelé Szentlélek-keresztiséget nyert.

Szerintem érdemes lenne 1997-ben hasonló körülmények között – akár két havonta is megrendezni. Szóval nagyon jó volt.

A dicsőítő szolgálat alatt, amelyben részt vettem emberek gyógyultak és szabadultak meg. Hitünk szerint ez az alkalom teret adott a közösség ébredésének. Valóban itt az ideje, hogy a tradíciók, a vallásos, megszokott liturgiák végre elmúljanak és új kezdődjön. Az alkalmon látszott, hogy a testvérek ébredni akarnak.

Nagyon tetszett a konferencia. Örültem, mikor meghallottam Dicső testvérem prédikációját, mert mindannyiunk számára élő volt.

A dicsőítés szuper volt, de máskor, ha lehet, ne csak Timóteus hangját lehessen hallani, hanem a dicsőítő csoportét is.

A prédikációval kapcsolatban azt mondanám, hogy szerintem egy kicsit hosszúra sikerült. A legfantasztikusabb számomra az volt, hogy Isten népe nem várt módon betöltötte a Sportcsarnokot.

Szeretném, ha több alkalommal lenne ilyen konferencia.

{k1997101}

„Beteg voltam és meglátogattatok” – Három hét a kadarkúti öregekkel • *Koncz Sándorné*

Közösségünk idős testvérek részére létesített otthona Dél-Somogyban, a festői környezetű kadarkúti kastélyban van. Itt élnek koros hitsorsosaink ki jobb, ki gyengébb testi állapotban. Az intézményt nagy lelkesedéssel, lendülettel hoztuk létre, s Istennek hála, jó célt szolgál. Azóta újabb feladatok megoldására kellett az erő, s valamivel kisebb figyelem jut erre a

szolgálati területre. Van azonban olyan testvérünk, aki nem feledkezik meg az erejükben megfogyatkozott idősekről; elutazik időnként Budapestről Kadarkútra segíteni, szolgálni, szeretni...

Papp Jánosné, Ica, az Agapé gyülekezet tagja a telefonon történő megbeszélés után útra kelt. Az ő elbeszéléséből nyerünk bepillantást a kastély lakóinak életébe:

„Elindultam tele lendülettel, az Úrtól kapott tenniakarással és örömmel, hogy láthassam az én kedves, idős testvéreimet. Amikor megérkeztem, nagy szeretettel fogadtak.

Napközben mindig ott tevékenykedtem, ahol tudtam, dolgoztam a konyhában, takarítottam – így az ott dolgozókat felváltva, azok is kivehették szabadságukat.

Megbeszéltük a testvérekkel, hogy minden este vacsora után lemegyünk az imaterembe. Elmondtam, hogy csodálatos munkát végez a Szentlélek; nyelveken szólás, gyógyulás, szabadulások történnek.

Nekünk is megadatott a lehetőség, hogy itt, ebben a szép környezetben imádkozzunk, dicsérjük Megváltónkat.

Eleinte kevesen jöttek le, de napközben biztattam a testvéreket. Minden este énekeltünk, ez a mikrofonon át behallatszott a szobákba. Voltak, akik így hallgatták az éneket és az imát, a szívük megdobbant és ők is énekeltek: »Szívem áldd a Királyt!« – zengett az ének.

Mindennap alig vártam, hogy az ige megszólaljon. Az első vasárnap Kincses testvér az ApCs 3,6 versét olvasta, örvendezett a szívem Péter szavain: »Aranyom és ezüstöm nincsen, de amim van, azt adom« – én is, gondoltam. Kértem az Urat, mutassa meg, hogy mit tegyek azért, hogy otlétem alatt mindnyájan megerősödjünk a hitben.

Sokat beszélgettem Józsi bácsival, a kertésszel. Elmondtam neki, hogy problémáinkra Jézus a megoldás. Komoly imaháttérrel adott az Úr: Szűcs nénivel, a két Marikával és Terikével csodálatosan megtapasztaltuk az ima meghallgatását.

Volt lehetőségem a két kedves szakácsnővel: Zsuzsikával és Etuskával is beszélgetni.

Bizonyosságot tettem nekik, többször együtt imádkoztunk. Készséges és szomjazó szívvel hallgatták mindketten Isten Igéjét.

Nagyon kedves, szívembe zárt testvérem a kastély minden lakója, akiket szeretek az Úrban, s mindegyiket név szerint felsorolhatnám. Megemlítem az aranyos Juliska nénit, aki nem lát, a hangomról ismert meg, Iluskámnak szólított. Sajnáltam Péter bácsit, mert eltört a lába, de megvigasztalódott az Úrban.

Azt mondhatom, hogy az ott töltött három hét nekem kirándulás és felüdülés volt, és ha lesz rá lehetőségem, máskor is elmegyek, mert tudom, hogy ott várnak engem.

Megtapasztaltam közöttük, hogy aki szeretetet ad, szeretetet kap.

Kívánom, hogy az otthon lakóit töltsse be az Úr Jézus szeretete.”

Testvérnőnk egy idősekről szóló verset is hozott. Íme, ebből egy versszak:

„Én nagyon szépen kérlek titeket,

Szeressétek az öregeket.

Simogassátok meg a deres fejüket,

Csókoljátok meg a ráncos kezüket,

Öleljétek meg az öregeket,

Adjatok nekik szeretetet.”

Idős testvéreink élete nehezebb, mint a mienk, fiatalabbaké: A test nyomorúságai elfárasztják a lelket, a félelem, a szorongás hamarabb erőt vehet rajtuk.

Az otthon vezetője és dolgozói erejüket megfeszítve, odaadással végzik munkájukat. Sok tennivaló és teher nehezedik rájuk. Szükség lenne segítő kezekre, lelkigondozókra.

Érzel-e hívást, testvérem, szeretetre és szolgálatra?

Ha igen, jelezd Kincses József testvérnek levélben vagy telefonon:

Kincses József otthonvezető, 7530 Kadarkút, Vóta kastély Telefon: 82/482-145

Isten áldása legyen idős testvéreinken, s minden készséges segítőn!

A legnagyobb ajándék • Koncz Sándorné

Nagy izgalommal vártuk vendégeinket 1996. dec. 22-én délelőtt és délután a budapesti Agapé gyülekezetbe, ahol az Operation Christmas Child, a Samaritan's, Purse és magyar képviselőjük, a Hajnalcsillag Misszió ajándécsomagjait osztottuk szét 320 gyermeknek.

A szervezéshez hozzátartozott a más-más színű meghívók szétosztása délelőttre és délutánra. Szomszédokhoz, ismerősökhöz kopogtattunk be, hívtuk a gyermekeket szüleikkel együtt a gyülekezetbe. Öröm volt már a meghívás is, meghatódva, köszönettel fogadták. A műsorral fiataljaink és gyermekeink készültek.

Szívünk megdobbant, amikor özönlött a tömeg az imaházba, zsongott a terem, segített, aki csak tudott.

Az alkalmat Csernus Ákos vezette, a jelmondatot Tolsztojtól kölcsönözve: „Minden ember annyit élt, amennyit szeretett.”

Mundrucz István lelkipásztor köszöntője után a bábosok jelenítették meg keretjátékba ágyazva a megváltás történetét. Nekik volt a legnagyobb sikerük!

Vidám, Jézust dicsérő éneküket tapssal kísérte a közönség. A hangulat egyre jobb lett. A gyermekek éneke, a versek Jézus eljövételének céljáról, a szívek megnyitásának fontosságáról szóltak. Két fiatal anyuka: Fábíán Hajni és Kati beszéltek a pásztorok nevében, kérdéseikkel a közönséget is bevonva a betlehemi történetbe.

A vendégek a bábokkal együtt örömmel énekelték: „A legnagyobb ajándék, mit én kaptam Tőle!”

A csomagokat Csilla és Attila név szerint adta oda a gyerekeknek. A cipődoboz alakú, szép színes papírral bevont ajándéknak örültek szülők és gyerekek. Hát még amikor kibontották! Volt, aki cipőt kapott a méretére! Sokan éppen arra a dologra vágytak, ami a csomagban volt. Sok köszönő szót, kedves mosolyt, hálás gesztust kaptunk. Ennél azonban fontosabb, hogy minél többen megértsék az alkalom fő üzenetét:

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Ezért hívjuk vendégeinket újra evangélizációs alkalomra a gyülekezetbe.

ÉVA: Kérdések és válaszok az adakozásról • Kovács Zoltán

Az Orosházi gyülekezet gazdasági felelőse, Brebovszky Péter tette fel az alábbi kérdéseket: *Továbbra is van-e lehetőség a csekken történő tized-adomány fizetésére az Élő Víz Irodalmi Alapítványon keresztül? Ha igen, kérünk 40 db-ot.*

– Idén is van lehetőség az Alapítványon át támogatni bármilyen missziós tevékenységet, így mód nyílik a tized-adomány befizetésére is. Ezért mellékelten küldöm a kért 40 db csekket.

A vidéki, helyi gyülekezet részére – a kezelési költség levonása után – bankszámlaszám hiányában milyen módon történik a visszajuttatás?

– A beérkezett adományokat minden hónap végén átutaljuk a támogatandó gyülekezetnek, missziónak. Ha van bankszámlaszámotok, az átutalás egyszerűbb és gyorsabb, vagyis kb. egy héttel hamarabb megkapjátok a kezelési költség levonása után megmaradó összeget.

Bankszámlaszám hiányában a pénzt postai csekken küldjük el a gyülekezet pénztárosának címére. Kérem tehát, hogy add meg a címet, ahová az adományokat küldjük.

A helyi, vidéki gyülekezet nyithat-e bankszámlát saját kezelésre? E bankszámlára történhet-e a helyi tagok tized-adományának befizetése, ha a befizető nem akar élni aadó-visszaigénylés lehetőségével?

– Bármely gyülekezet nyithat bankszámlát. Ez egyszerűbb az önálló jogi személyiségű gyülekezeteknél, mert a bank által kért papírok helyben rendelkezésre állnak. Amely gyülekezet nem önálló jogi személy, annak a szükséges papírokat és az ajánlásra feljogosított

személy felhatalmazását a központból kell beszerezni. A bank általában a következő papírokat kéri: a számlát nyitó szervezet bírósági bejegyzését, bíróság által jóváhagyott alapszabályát (utóbbit nem mindig), az aláírásra jogosult személyek közjegyzővel hitelesített aláírási címpéldányát, nyilatkozatot a számlanyitási szándékról. A legegyszerűbb előzetesen érdeklődni a bankban, hogy milyen papírokra lesz szükség.

A bankszámlára nemcsak az Alapítvány utalhat át, hanem bárki befizethet helyben is a banktól a számlanyitáskor kapott, a későbbiekben pedig tetszés szerinti mennyiségben megvásárolható befizetési bizonylaton. A szükséges igazolások birtokában a számlanyitás egy-két hét alatt lezajlik.

Van-e lehetőség az SzJA 1%-ának törvénybe iktatott közcélra történő befizetésének fogadására, felhasználására?

– A katolikus egyház vétója miatt az egyházakat nem lehet ilyen módon támogatni, az alapítványokat – így az ÉVÁ-t is – viszont igen. Emiatt célszerű a személyi jövedelemadó 1%-át az Élő Víz Irodalmi Alapítványhoz irányítani. Ha így teszünk, megmentjük adónk 1%-át, hogy az mégis felhasználható legyen missziós célra. (Az összeg ÉVÁ-hoz irányításának mikéntjét részletesen leírjuk a hátsó borító oldalon található közérdekű közleményben.) Az ÉVA céljai Közösségünk életének minden területét fedik, így biztosított, hogy a támogatás eljuthat azokra a területekre, ahol erre legnagyobb a szükség.

Lehetőség van-e gyülekezeten kívüli támogatók befizetésének elfogadására?

– A gyülekezeten kívüli támogatók korlátozás nélkül adakozhatnak akár az Alapítványon keresztül, akár közvetlenül a gyülekezet bankszámlájára.

A tized-adakozás mikéntjéről még annyit, hogy Alapítványunk minden év januárjában küldi meg az összesített adóigazolást az adóbevalláshoz az adakozóknak.

A negyedévenként adózó vállalkozók – amennyiben ezt kérik – korábban is megkaphatják az adóigazolást.

A fenti kérdéseket azért tesszük most fel, mert gyülekezetünkben egyre több az aktív, keresőképes tag, akiknek előbb-utóbb nyilatkozni kell ezen összegekről. Mivel gyülekezetünk létszáma lassan bár, de növekedésnek indult, időben szeretnénk gondoskodni arról, hogy az alapítványi befizetések rendben visszaérkezzenek, ill. a közcélú befizetések a helyi gyülekezet szolgálatát segítsék.

Kérdéseidet örömmel vettem. Sajnos ritka az olyan gyülekezet, amely szeret előre gondolkodni és tájékozódni a lehetőségekről. A továbbiakban is szívesen állok rendelkezésedre.

Testvéri üdvözlettel: *Kovács Zoltán*, kuratóriumi elnök

Az inotai gyülekezet fél évszázada • Kovács Zoltán

%Jubileumi ünnepséget tartott december 15-én az inotai Bétel gyülekezet. 1996-ban volt ötven éve annak, hogy önálló gyülekezet jött létre az akkor még Várpalotától közigazgatásilag független Inotán. E kerek évforduló adott alkalmat teremtő Istenünk ünnepélyes keretek közötti magasztalására. A testvérek hálát adtak azért, hogy az Úr létre hozta 1946-ban a gyülekezetet, s Ő tartotta fenn az eltelt fél évszázadban.

Az ünnepi istentisztelet programja a gyülekezet életének minden területét igyekezett vázlatosan bemutatni. Nagy Miklós lelkipásztor részletesen ismertette a gyülekezet létrejöttének körülményeit és az eddig megtett út fontosabb állomásait. Méltatta elődei szolgálatát, szólt az imaházépítés megterhelő, de Isten áldásától kísért munkájáról és az utóbbi évek történéseiről is.

Az istentisztelet legfontosabb szolgálatát, az igehirdetést Gyánó László testvér (Mezőcsokonya) végezte. Ő a kürtölésről, kürtösökről és a kürtölésnek esztendejéről, az ötvenedik évről beszélt. Ez az elengedés éve, amikor az ókori Izraelben el kellett engedni az

adósságokat, fel kellett szabadítani a rabszolgákat. Szóljon a kürt Inotán is, és Urunk megtartó kegyelmére emlékezve, a múlt tanulságait levonva, most kezdjünk újat! Ne az Igétől forduljunk el, csak saját bűneinktől, hibás gyakorlatunktól!

Ezután magnóról belehallgathattunk a gyülekezet régebbi pásztorainak egy-egy szolgálatába, majd *Némethné Nagy Klára* az elmúlt ötven év gyermekmunkájáról, *Kovácsné Gáspár Zsuzsanna* pedig a gyülekezet zenei életéről számolt be. Utóbbi záró gondolatait idézem: „Szeretném a mai szolgáló csoport, de minden itt jelenlévő szívére is helyezni, hogy a Krisztussal való biblikus, élő kapcsolat legyen az első mindannyiunk számára. A szolgálat soha ne fakadjon más indítékból, mint az Úr Jézus iránti szeretetből és engedelmességből! Ne tévesszük szem elől a célt, mely ez: jussunk be a mennybe és ott dicsérjük az Urat szemtől szemben!”

Az alkalmat a kórus szolgálatai, szólóénekek, szavalatok és gyermekszolgálatok tették ünnepélyesebbé. Végül pedig a régi harcostársak, *Bozsóky Ferenc* és *Fábián József* testvérek felszólalása villantott fel hasznos, építő mozzanatok a múlt küzdelmeiből Istenünk dicsőségére. Az estét szeretetvendégség zárta.

BIZONYSÁGUL

Hirdetem az Úrnak cselekedeteit • *Nyári Jenőné*

Amikor összeházasodtunk, férjemmel együtt ismertük az igazságot, de a szívünk megtéretlen, kemény volt. Egymás után két gyermekünk született. A nagyobbik, fiú, egészségesen, a kisebbik, lány, gyógyíthatatlan betegséggel jött a világra.

Röviddel ezután történt a megtérésem. Hívó szülők gyermekeként, régen ismertem az ígéket az Úr Jézus visszajöveteléről. De ezekben a napokban kezdtem komolyan venni azokat. Tudtam, hogy ha most jönne el, engem nem találna készen. Nehezek lettek a bűneim. Amikre eddig nem is gondoltam, most mázsás súllyal neheztedek rám. Napi dolgaimat alig tudtam elvégezni. Bűneim vádoltak, és én nagyon féltem Jézus visszajövetelétől. Ezt senki nem láthatta rajtam, mert mélyen elrejtettem szívem keménysége mögé. (Mint egy sündisznó, úgy szúrtam, főleg a hívőket.) Közösségi alkalmakra el-eljárógattam, de ott csak a beszélgetés érdekelt, az imádkozásról mindig elmentem.

Az egyikén két testvér beszámolt arról, hogy milyen különös égi jelet láttak külföldi útjuk során. Valamilyen páros csillag több napon keresztül vonult az égen. Ők örvendeztek ennek, bennem meg mintha kést forgattak volna... Tudtam, hogy Jézus visszajövetelét rendkívüli égi jelenségek előzik meg. És tessék, itt vannak! Akkor este nem menekültem el az imádság elől. Ott maradtam. A végén mindenki igekockát húzott. Az enyémen ez állt: „És imé hamar eljövök” (Jel 22,12). Ez volt az utolsó kalapácsütés kőkemény szívemre. Senki nem tudhatta, hogy bennem mi zajlik, csak egyedül az Úr. És Ő éppen a legérzékenyebb pontomat érintette meg igéjével, ekkor összetörtem és kétségbeestem. Hazamentem és otthon egyedül leborultam. Ez volt az első igazi imádságom, jöllehet eddig is mindennap imádkoztam.

Elmondtam, hogy eddig menekültem előle, de most megadom magam. Kértem, mutassa meg, mit kell tennem. Vettem a Bibliámat és kinyitottam. Tudtam, hogy pontos választ fogok kapni kérdéseimre. Olyan gyermeki hittel olvastam az elém kerülő sorokat, hogy akármit is mondott volna az Ige, én meg tettem volna. Most már tudom, hogy aki kenyeret kér Tőle, nem kap követ. Én is csodálatos választ kaptam. Idézem: „Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincs. Míg elhallgatám, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt. Míg éjjel-nappal rám nehezédék kezéd, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében. Vétkeimet bevállám néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat

az Úrnak – és te elvetted rólam bűneimnek terhét” (Zsolt 32,1–5).

Ez a rész éppen rólam szólt, teljesen benne találtam magam. Az én nyomorult állapotomat írta le, de csodálatos kiutat is mutatott. „Bűnömet bevallám, és te elvetted rólam bűneim terhét.” Azonnal megértettem, hogy ezt kell tennem. Alig vártam a következő közösségi alkalmat. Odamentem egy testvérhez, akihez bizalmat éreztem, és elmondtam neki eddigi átélésemet, és hogy be akartam vallani a bűneimet. Imádkozott velem kb. így: „Úr Jézus kérlek, állítsd elé a tükröt, hogy meglássa, ki ő!” Ezzel elmentem. A következő napokban, mint a film, úgy pergett le előttem eddigi életem szennye. Égett az arcom a szégyentől, de tudtam, hogy egyetlen út bűneimtől való megszabadulásra, ha ezeket bevallom. Elmondtam testvérem előtt az Úrnak, amiket a Szentlélek megmutatott. Nagyon nehéz volt, de ő erőt adott, és mint a kövek, hullottak le a terhek a szívemről. Azonnal nagy felszabadultság és boldogság töltött be. Tényleg boldog az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít. Ez a boldogság azóta is itt él a szívemben. Dicsőség az Úrnak!

Most már a terheket nem egyedül kellett hordoznom, az Úr csodálatosan segített és erőt adott. A próbák sorozata jött, de a segítség is mindig időben érkezett.

Kislányunk hat és félévesen meghalt. Az Úr ezekben a nehéz napokban is kiárasztotta kegyelmét. Fájdalmamban az az ige volt a gyógyír, amely a szegény Lázárról szól, aki itt a földön elvette bajait, most pedig *vigasztaltatik* (Lk 16,25). Tudtam, hogy ez kislányunk esetében is így van. Itt sokat szenvedett, de az Úr magához vette a mennyei dicsőségbe, és letörölte a könnyeit.

Engem ez a haláleset közelebb vitt az Úrhoz, a férjem szívét viszont nagyon összetörte, de néhány hónap múlva ő is megtért. Nagyon hálás vagyok az Úrnak, hogy nincs kérdőjel bennem a „miért?”-ről.

Amikor lányom születése után megtudtam az állapotát, az engem tört össze, és segített a megtéréshez, amikor meghalt, az a férjemet. Visszatekintve megláthattuk, hogy ennek a kislánynak egyszerű kis élete két lelket segített az Úrhoz. Ezért szilárdan hiszem, hogy senki sem fölösleges itt a földön. Nincs értelmetlen, hiábavaló élet.

A genetikus orvos egyáltalán nem örült volna annak, ha ezután még gyermekünk születik.

Ugyanis ez a betegség hovatovább mindinkább előfordulhat. De a nagy Főorvos másképpen gondolta a dolgot. Néhány év múlva született egy kislányunk, aki teljesen egészséges.

Halleluja! Utána egy kisfiú is született, aki szintén teljesen egészséges.

Az ő életük és egészségük is az Úr jóságát és dicsőségét hirdeti, amelyet életünkben gazdagon megmutatott.

Jézus él! • özv. Tariné

Az 1940-es években egy hívő ember, Gressai Miklós testvér házában laktam, s tőlük a negyedik házban egy hívő asszony, Kovács Józsefné lakott. A férje nem volt hívő, de a gyerekeket szerette. A testvérnővel beszélgettem, így kezdődött a közeledésem Jézushoz. 1948-ban, István király előtti napokban a házigazda itthon volt, és megkért, hogy hívjam a testvérnőt, beszélni akar vele. Beszélgetésüket meghallgattam. Azt mondta a testvér, hogy nagy konferencia lesz Pesten, mindnyájan menjenek el. Közben azt kérdezte: Marika, neked nem volna kedved eljönni? Azt gondoltam, hiába van kedvem, ha nincs útiköltségre pénzem. Erre azt mondja a testvér, az útiköltséget ő fedezi. Akkor meg azt gondoltam: hova teszem a gyerekeket? Az Úrnak legyen dicsőség, minden elintéződd! És elmentünk. Már csak fent a karzaton volt hely. A teremben az egyik faltól a másikig egy széles piros szalag volt kifeszítve, amelyen ez a felirat volt látható: Jézus él! Az üzenet egész lényemet átjárta. Utána hangozott az Ige és a bizonyágtételek. Az amerikai Szabó testvér megtéréséről szóló bizonyágtétel nagyon megragadott. Attól kezdve jártam a gyülekezetbe, de nem találtam meg, akit a lelkem keresett, mert nem volt igazi prédikátor. Június 12-én, mielőtt elnyertem a

Szentlelket, a Sátán közbelépett. Minden erőmet elvette, alig bírtam járni. Szembe kellett vele szállni, azt mondtam, nem bánom, gonosz, a testemmel akármit cselekszel, de a lelkem nem adom neked. Ekkor eltávozott lelkem ellensége. Két napig sirattam bűneimet. Az egyik vasárnapi összejövetelen nagyon szépen énekelték a testvérek: „Ó, vérező szívem, siess hamar.” Ekkor nagyon összetörtem. Annak a testvérnőnek a vállára hajtottam a fejemet, aki segített az imádkozásban, és úgy zokogtam. Ezek után a bementkezés következett, melyet Bérces Lajos testvér 1951. július 1-jén a Röck Szilárd utcai imaházban elvégzett.

Az Úré a dicsőség!

Szeretettel: özv. *Tariné* (81 éves)

Eltörölte bűneimet • *Lettner Gábor*

1971 októberében születtem Budapesten. Rendezett családi háttérrel, egzisztenciális biztonságot nyújtottak szüleim, bár ez nem mindig volt könnyű. Mindent a maguk erejében bízva értek el. Bár sok mindent megkaptam a körülményekhez képest, de mindig volt bennem valami hiány.

A sport iránti szeretetemet kamatoztattam az életemben, így keresve az úr betöltését. Kajakoztam, karatézta, majd a veszélyesebb sportok felé tekingettem. Így kezdtem el 1987-ben barlangászni. Itt éreztem azt, hogy megtaláltam, amit kerestem: szoros baráti kapcsolatokat, izgalmakat, szépséget, kalandokat, érvényesülési területet. A sportbarlangászat lett mindenem. Kitartásom eredményeként komoly teljesítményeket tudhattam magam mögött. A veszély soha nem érdekelt, bár nem voltam vakmerő, de a halálon mindig nevettem. Úgy gondoltam, jó helyem lesz majd a pokolban, a földön pedig legendaként fogok tovább élni.

Ez az életforma magával hozta az alkoholt, a gyengébb drogok, a szabados kapcsolatok sokaságát. Ám ezt egy idő múlva nem lehetett folytatni. Elismert voltam, anyagilag jól ment, tartós kapcsolatom volt (a szeretők mellett), habzoltam az életet, de belül végtelen úr lakott. Egy börtölés alkalmával megismerkedtem egy lánnyal, akivel beszélgettünk mindenféléről, többek között Istenről is. A téma igazán nem érdekelt, a lány sokkal inkább, ezért bólogattam a kedvéért. Majd oda lyukadtunk ki, hogy menjünk el egy gyülekezetbe. Na, jó – gondoltam – , nem bánom, ez még belefér. Hallottam már a megtéréstől és az evangéliumról, de abszolút távol állt tőlem. Azért elmentem vele. Isten szólt. Megszólított természetfeletti módon, közvetlenül a szívemhez. A hallott ige, az imádkozás közbeni rám vonatkozó prófécia megolvastotta szívem keménységét. Valami történt odabent.

De nem! Egy férfi nem lehet ilyen gyenge! Amit a szüleimtől láttam, az a jó, nekem nincs szükségem ilyen „pótszerekre”, se segítségre. Csak a gyengéknek van szükségük Istenre, hogy a vallásba tudjanak menekülni a problémák elől.

Két év telt el, és egyre jobban eltévedtem. A lánnyal tartós kapcsolatunk lett, az érzelmeim nem változtak iránta. Ám rengeteg nehézségen mentünk keresztül. Az első lány volt, akit nem tudtam otthagyni. A nővére hívő volt, sokat vitatkoztunk Istenről, evolúcióról. Ha Isten jó, miért engedi... című társasjátékunk mindig kudarcba fulladt. Nagyon kemény voltam.

Gabi, a lány megtért '93 szeptemberében. Kapcsolatunknak ezzel – úgy nézett ki –, vége. Én egy „szent fazékkal” nem tudok együtt élni. Még utoljára elmentünk egy társasággal síelni Szlovákiába. Ám itt valami történt. Mikor hazajöttünk, megérlelődött bennem az elhatározás, hogy elfogadom Jézust és az Ő engesztelő áldozatát. Nyomasztottak bűneim, kiégtem, elég volt. Nem tudtam tovább elfutni önmagam elől és Isten elől sem. Fájt belenézni az igazság tükrebe, szembesülni az igazi Lettner Gáborral, de Isten kegyelmes úr. Eltörölte bűneimet és magához fogadott. Gyermekem lettem.

Találkoztam valakivel • Molnár Mónika

%Szeretnék életem legszebb napjáról beszélni, amikor találkoztam Valakivel, aki gyökeresen megváltoztatta és helyreállította az életemet.

Abban az időben ugyanis romokban hevertem...

Elvesztettem az állásomat, a pénzem elfogyott, és a barátaim is eltávolodtak tőlem. Szomorú, kedvetlen és elkeseredett voltam. Úgy éreztem, hogy nincs értelme az életemnek. Léteztem, de reménytelenül, célok nélkül. Nem volt semmi, ami lelkesített vagy ösztönzést adott volna. Ráadásul mindehhez társult az a fajta „magányosság-tudat”, hogy én már nem kellek senkinek, és ez örökké így lesz.

A hideg télen nagyon szürkének láttam mindent. Hívtak ugyan gyülekezetbe, de még az is csak tehernek tűnt.

Aztán egy januári hajnalon találkoztam Jézus Krisztussal. Azon a hajnalon váratlanul felébredtem. Az álom kiment a szememből, és képtelen voltam újra elaludni. Kikászálódtam az ágyból és átmentem egy másik szobába. Mivel felébreszteni senkit nem akartam, lámpát nem gyújtottam, csak ledőltem az ott lévő kanapéra. Ahogy feküdtem, gondolkodtam, majd elkezdtem befelé, magamba figyelni. Váratlanul késztetést éreztem arra, hogy imádkozzam. A dolog felettébb érthetetlen volt számomra, mert addig soha nem imádkoztam. A Miatyánkot is csak hallomásból ismertem. Mindenesetre kinyitottam a számat imára. Abban a pillanatban csoda történt! Ömleni kezdtek belőlem az imádat és dicsőítés szavai. Hálát adtam Istennek mindazért, amit addig tett értem. Elképedve hallgattam a saját szavaimat, de nem hagytam abba. Belül a szívemben, egész bensőmben szünni nem akaró meleg hullámok éledtek, amelyek átjárták egész testemet. Önkéntelenül mondtam ki ezeket a szavakat:

„Bár még nem értem hogyan, de elfogadtam drága Jézus Krisztus, hogy meghaltál értem a kereszten. Belátom, hogy eddig bűnös életet éltem. Jöjj kérlek a szívembe, és gyógyítsd be a sebeimet!”

Egyetlen pillanat alatt béke és boldogság töltötte be szívemet. Újjáéledtem, a szürkesség eltűnt. Visszakaptam a színeket. És mindezzel együtt reménységet, hitet, bátorítást, valamint új életcélt.

Isten megérintett. Tisztában voltam azzal, hogy életem abban az órában teljes fordulatot vett. A következő vasárnap elmentem istentiszteletre, amely egyben életem legelső istentisztelete is volt.

Az alkalom végén a pásztor megtérésre hívta az „eltévelyedett bárányokat”. Kimentem előre, és a gyülekezet előtt is vallást tettem arról, hogy elfogadtam Jézus Krisztust Uramnak és Megváltómnak. Így „hivatalosan” is megtértem.

Három nap múlva már böjtöltem. Az Úr előtt igen kedves volt a böjtöm, csodálatosan megáldott érte. A böjtömet követő napon, az egyik házicsoporthoz, ima alatt teljesen betöltött az Úr és Szentlélek-keresztséget kaptam.

Végtelenül hálás vagyok az Úrnak kegyelméért, amelyben részesített. Boldoggá tesz, hogy Őbenne növekedhetek, és felajánlhatom Neki az egész életemet.

Megtiszteltetés Jézus tanítványaként elvinni a jóhírt és a krisztusi szeretetet az embereknek.

{k1997108}

Ő mindig meghallgat • Bagdi Béla

Szelíd, jólelkű embernek születtem. Már kisgyermekkoromban észrevettem, hogy nem közömbös számomra más emberek sorsa. Sokszor próbáltam embereken segíteni, vigasztalni őket, örömeimet leltem benne, ha úgy éreztem, tudtam tenni valami jót.

Ám hamarosan szembe találtam magam (már nagyon fiatalon) az élet nehézségeivel és problémáival.

Visszaéléseket tapasztaltam a szeretetemmel kapcsolatban, közutálatnak „örvendtem” másságom miatt, mivel mindig is más típusú ember voltam, mint az átlag.

Bár volt sok hibám, voltak bűnös tetteim, de mindig próbáltam hű lenni a lelki tisztasághoz, ragaszkodtam az elvemhez.

A Sátánnak nagyon nem tetszettek nemes szándékaim. Istent is sokszor kerestem őszintén is, de nem a megfelelő módon tettem. Soha nem gondoltam arra, hogy egész életem átadhatom neki, hogy úr legyen fölöttem. Mivel így éltem és harcoltam, ha még tudatlanul is a Sátánnal való közösség ellen, ő démonjaival együtt esküdt ellenségemmé vált, nem bírta elnézni a nemes cselekedetekre törekvő életvitelemet.

Lelki nyugalمامat tönkretette a mély depresszióig, időről időre elvette barátaimat, megrontotta az összes szerelmi kapcsolatomat, porig alázott, megbecstelenített más emberek által.

Mivel nem a krisztusi megbocsátó szellem élt még akkor bennem, hanem az ádami, óemberi bűnös természet, engedtem a haragnak, gyűlöletnek, a világ szerint való megszorodásnak olyan mértékig, hogy hamarosan borzalmasan erőszakos emberré váltam, elvesztettem hitemet a szerelemben és a szeretetben, így nem érdekelték (már csak esetenként egy-két reménykedő próbálkozás erejéig) a szerelem szépségei, átadtam magam a teljes bűnnek: erőszaknak, meg nem bocsátásnak, paráznaságnak, gyűlöletnek, trágár beszédnek.

Mivel még ott szunnyadt bennem a jóindulat; ha bántottak, nem voltam képes viszonzni, csak a keserűség, szenvedés maradt számomra, ezáltal magamba zárt, befelé forduló depressziókat éltem át, melyekkel teljesen felemésztettem magam.

Elég volt ezekből – kiáltottam fel végül.

Eltervezett életcéloom nem volt, csak egy konkrét céloom, már hosszú ideje komoly, eltökélt szándékként. Öngyilkosság.

Dalszövegeket írtam, melyekben legtöbbször a saját életem is benne volt. 19 éves koromban írtam meg az Öngyilkosság című dalt teljesen magamról.

Sohasem hallgatott meg igazán senki, így kialakult egy pszichés, rossz szokásom, hogy időnként túl sokat beszélek, mert úgy éreztem, igazságtalan az, hogy én hallgassak meg mindenkit, de énrám soha senki nem kíváncsi igazán. Mindig kerestem azt a valakit, akinek jól kibeszélhettem volna problémáimat, kevés élményemet. Nem volt ember, aki ezt ne elégette volna meg pár percen belül. Fájdalommal ismertem fel, ha én ezt „el tudom szenvedni” a másik érdekében, hogy ő sokat beszél, ha erre van szüksége, így tud feloldódni, velem szemben miért nem tudja senki ezt őszintén vállalni. Gyűlöltem már azokat, akik cinikusan megjegyezték, hogy sokat beszélek (még ha csak utaltak is rá). Bár igazuk volt, elismertem hibámat, de gyűlöletem abból fakadt, hogy éreztem, senkit nem érdekelt a problémám gyökere, nem próbálták megérteni.

De jött egy napon Jézus Krisztus. Tudtam, hogy Ő mindig meghallgat, neki elmondhatok mindent, nem vágja a szemembe hibáimat. Sohasem bírtam az ilyen dolgokkal kapcsolatos, célozgató humorizálást.

Megtértem tehát, és megtelt a szívem szeretettel ellenségeim iránt is, megbocsátó tudtam lenni, kijöttem a sötétségből a világosságra. Pesszimizmusom optimizmusra változott, ami hiszem, hogy nem egyenlő naivsággal.

Most mi a helyzet a sok beszéddel?

Harcolok ellene, hogy a hasznosat ne váltsa fel a felesleges, és tudom, hogy az Úr is segít nekem ebben, el tudom hagyni idővel teljesen. Nem érdekelnék azok a vélemények, ha azt mondják, nem látszik a harc, mert én tudom csak, mibe kerül ez nekem oly sok éves lelki trauma után, de ez nem megy egyik napról a másikra.

Az én felfogásom (elméletem): Könnyű elítélni azt, akivel bajunk van, de hogy megértsük és segítsük abban, amit szeretne elérni, és imádkozzunk legalább őszintén érte, ehhez már jellem kell.

Én is így teszek másokkal. Eközben sajnos követek el néha hibákat is. Ahhoz, hogy jó lelkipásztor legyek, az is kell, hogy minél jobban tudjak alkalmazkodni másokhoz, és úgy cselekedjek az emberekkel, ahogyan szeretném, hogy velem cselekedjenek. Záróigém: „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három, ezek közül pedig legnagyobb a szeretet” (1Kor 13,13).
{k1997109}

HÍREK

Események a nagyvilágból • *Ciro Guerra*, fordította: *ifj. Kovács Béla*

%Hírek, bizonyságok Isten munkájáról a világban. Tallózás egy keresztény amerikai hetilap tudósításaiból

Ezrek tértek meg Chicagóban

Luis Palau evangélizációs kampánya során – melynek címe: „Mondj igent, Chicago” volt, és amely a városi evangélizációk új modelljét alkalmazta – Amerika harmadik legnagyobb városában több mint tízezer ember tért Jézus Krisztushoz.

Április elsejétől *Palau* munkatársai és más evangélisták is 75 színhelyen 129.000 embernek hirdették az Igét Nagy-Chicago szerte. Ezeken az alkalmakon 9460 fő tett nyilvános bizonysgot, hogy befogadta Jézust.

Palau 27 egyórás tévéműsorban hirdette az örömhírt Chicago 4 tévéállomásán keresztül. Ezekből az élő programokból Amerika-szerte többet sugároztak a tévé és rádióadók. A hallgatók közül 630-an jelezték, hogy imádkoznak *Pauluval* vagy más lelkigondozókkal együtt, hogy életüket Krisztusnak adják. A „Mondj igent, Chicago” volt *Palau* legnagyobb kampánya az USA-ban, ahol az ilyen turnék nem tartanak tíz napnál tovább. A kampány mellett 55 kiegészítő csoport működött; szülői szeminárium, fiataloknak, spanyoloknak és ázsiaiaknak szóló alkalmak, női és férfi összejövetelek. Ezek az alkalmak nagyon sikeresek voltak – mondta *Kevin Palau*, az evangélizációs szervezet alelnöke. A keresztények örültek, hogy elhozhatták barátaikat meghallgatni az örömhírt.

A kampányon 24 nagy összejövetel volt. A leglátogatottabb alkalmak az ifjúság számára szervezett evangélizációk voltak, amelyekben a Newsboys együttes is fellépett, és ez vonzotta a legnagyobb tömeget, 18.000 embert a kampány során. A spanyoloknak szervezett összejöveteleken valaki előre rohant, hogy gengszterek vannak a tömegben.

– Első gondolatom az volt, lehet, hogy verekedésre kerül sor, és kétségbeesetten körülnéztem – mondja *Andres Panasinak*, aki akkor szolgált. De aki a hírt hozta, megnyugtatót.

Tizenketten jöttek, hogy megismerjék az Urat. Tudnál nekik segíteni? Valóban mindannyian őszintén keresik Istent és változást akarnak.

Egy házaspár meggyógyult a rákból

A mi küzdelmünk a rákkal 1991 februárjában kezdődött, amikor a feleségem *Maryl* kemény próbán ment keresztül. Ez a kedves asszony, négy gyermek anyja, nagyon beteg volt. Négy év telt el a műtét, a chemoterápia és a sugárkezelés óta. Isten kegyelméből és szentek imáiból *Maryl* most már egészséges.

A feleségem egy évvel műtétje után vért kezdtem köpni. A vizsgálat kimutatta, hogy rosszindulatú daganat van a jobb tüdőmön.

1992 októberében el kellett távolítani a jobb tüdőm egy részét. A gyógyulás nagyon fájdalmas

volt, bár megpróbáltam erős lenni. Lassan visszanyerve az erőmet, 25 sugárkezelést kaptam a mellkasomra és a torkomra. Ez felégette a bőrömet és a nyelőcsövemet úgy, hogy két hónapig nem tudtam szilárdat enni.

Öt hónap múlva úgy gondoltam, vége a szenvedésnek, de akkor szédülni kezdtem és szörnyű fejfájásaim voltak. Gyakran olyan voltam, mint a részeg az egyensúly elvesztése miatt, és a jobb szememmel nem láttam. Egy vizsgálat megmutatta az okot: két rosszindulatú daganat van a bal agyféltekémben. A daganatok a látóidegemen voltak, így csak a sugárkezelés maradt. Ekkor úgy éreztem magam, mint a halálraítélt. Még feleségem gyógyulása sem nyújtott vigaszt. Lelkileg bénultan, Istentől is elhagyatottnak éreztem magam. A besugárzás után megkopaszodtam és tíz kilót fogytam. Amikor vizsgálatra mentem, hogy ellenőrizzék a kezelés eredményét, azt gondoltam: Mi értelme van az egésznek? De amikor a technikusok felkészültek a vizsgálatra, hirtelen megéreztem az Úr jelenlétét. Az átélés annyira valóságos volt, hogy elkezdtem sírni és hangosan mondtam: „Te sohasem hagysz el, Uram. Te velem voltál egész idő alatt!” Az asszisztens hallott engem a fülkéből és a mikrofonon keresztül megkérdezte, minden rendben van-e. Igen – válaszoltam.

A csoda második része akkor történt, amikor az onkológus szakorvos átnézte a felvételeket. Nagyon meglepődött, mert a daganatok nyomtalanul eltűntek. Az orvosok tudják, hogy a sugárkezelések vagy megállítják a daganatok növekedését vagy összezsugorodnak, de az enyémeik eltűntek! A háziorvosom, aki 30 éve van már a pályán, azt mondta, soha nem látott még olyat, hogy a rák, különösen az agydaganat, eltűnjön.

Azóta több vérvizsgálatot is elvégeztek, de semmi jele a ráknak. Az orvosaim még mindig csak ámulnak. Nekik ez titok, de nekem és családomnak nem. Mi úgy ismerjük Jézust, mint a nagy orvost. Ő vezeti az orvosok kezét a gyógyításban, de gyakran Ő maga a sebész.

Feleségem és én ajándékkul kaptuk életünket az Úrtól, hogy elmondjuk kegyelmét és irgalmát, reményt adjunk azoknak, akik olyan veszélyesen közel kerültek a halál völgyéhez.

(Szerk.: A híreket a Pentecostal Evangel c. hetilap cikkeiből válogattuk.)

A ZAJ mondja – MONOLÓG • S. M. Nők Magazinja (1977)

Engem az emberek egyik fele csinál, a másik fele szid. De felváltva is: hol ez a fele, hol az a fele.

Eredetileg teljesen ártalmatlan voltam. Zúgtam, mint szél, csobogtam, mint patak, távoli kutyaugatás voltam, netán mormoltam, mint tenger.

De kitaláltak ugye az emberek mindenféle szerkezetet, és azokban, ha akarok, ha nem, zörgök, dübörgök, megreszkettetem a levegőt, kibírhatatlanul zakatolok, sípolok, pöfékelek, ordítózom és a rádió műsorát bömbölöm bele a tájba.

Ezt mind ők csinálják, ők működtetik. Engem viszont zajártalomként emlegetnek és üldöznek. Közben minden ordítógomb be van nyomva körülöttünk, s míg szidnak és küzdenek ellenem, nem is hallják egymás szavát.

Decibeljeimet méricskélik és az idegeiket féltik tőlem. Tőlem, aki mint mondtam, valaha patakcsobogás voltam. Lényegemmel éltek vissza, azt hitték, büntetlenül kizsákmányolhatnak, és most a bűnbak is én vagyok.

Kérem, én boldogan lennék ismét szélzúgás és gyereksírás, pohárkoccanás és déli harangszó. Reménytelen. Ők zajártalomról beszélnek, én emberártalomban szenvedek, s közben hallom magam egyre áthatóbban zúgni, dübörögni.

A halál árnyékának völgyén át – Ukrajnában jártam... • Jakubovich Gábor, II. évfolyamos hallgató

Beregszász város egyik tömbházában lakik az a hölgy, akinek a szobájában ülünk. Én a fotelben kényelmes pózban, velem szemben Jakubovich Katalin, aki egy rokkantak számára szerkesztett négykerekes tolószékekben ül kedves, sugárzó mosollyal. Kissé izgatott, gondolom, már várja kérdéseimet. Ő egy 21 éves fiatalember édesanyja és a város Mozgássérültek klubjának egyik elnöke. Többször írtak már róla életrajzot, több riportot is készítettek vele. Ismert újságokban megjelentek már a róla szóló cikkek, például: a Békehírnökben vagy az Ukrán Keresztény „Heisztianszka Zsizny” (Keresztény Élet) című havilapban.

– *Ha kérhetlek, mutakozzál be!*

– Itt születtem Beregszászon, abban az időben, mikor az anyaországtól való elszakítást átélő kárpátaljaiak nehezen, de próbálták megszokni azt a számukra szörnyű ténytet, hogy többé már nem magyar állampolgárok.

Egy igazán nagy, tizenkétszemélyes családban nevelkedtem, s miután elvégeztem az általános iskolát és leérettségiztem, gyorsan munka után kellett nézmem. Hiszen tudod, az ilyen nagy családok, főleg a 60-as, 70-es években nagyon szegények voltak. Így tizennyolc éves koromtól kezdve dolgoznom kellett.

Több helyen is próbálkoztam a megélhetéshez szükséges pénzt megkeresni.

Az egyik ilyen munkahelyemen ismertem meg gyermekem édesapját, Jakubovich Gábort. Nagyon boldog voltam, hogy szerethettem, hogy ő is szeret engem. Igaz, közben, ahogy egyre komolyodott a kettőnk közötti kapcsolat, egyre nyilvánvalóbbá lett, hogy együtt maradunk. Gondoltam arra is, hogy jó lenne elmenni a templomba, hogy úgymond Istennek eleget tegyünk, de ez valahogy mégis elmaradt.

Majd később megszületett egyetlen gyermekem, a fiam, akit Gábornak nevezünk nyolcadnapon, ahogy az a zsidóknál szokás.

Majd a felhőtlen boldogságot egyszer csak megszakította egy konzulátusi levél, melyet a férjem kapott. Az engedélyt tartalmazta, az Izraelbe való kiutazáshoz. Csakhogy volt egy probléma! Mivel abban az időben, mikor a kérelmet beadta a kiutazással kapcsolatban, mi még nem ismertük egymást. Ezért csak neki engedélyezték az országból való kiutazást. Megbeszéltük, hogy ő kiutazik, csakhogy nem Izraelbe, hanem Amerikába, és onnan küld majd nekünk meghívót. El is utazott. De a meghívót a konzulátuson elutasították orosz részről. Ők ugyanis tudták, hogy a férjem disszidált. Ennek nem örültek abban az időben a nagy „piroskendős” világhatalomban. Az elutasítást többször megismételték, több mint két és fél éven keresztül. S már mindketten elfáradtunk. A férjem ott New Yorkban, én meg itt, Beregszászon. Fájt a szívünk és a lelkünk, mert nem lehettünk együtt, nem láthattuk egymást. Az 1982-es évben baleset történt velem, mozgássérült lettem, deréktól lefelé megbénultam. Elvesztettem minden reményemet, míg meg nem ismertem azt, aki megadta életem értelmét, és ebben a testi állapotomban, melyet emberileg nagyon rossznak mondhatunk, adott új és jó életcélt.

Az új életszemléletem és energiaforrásom a mindenható Isten segített ilyen állapotban is felnevelni a fiamat. Ő az, aki a mai napon is új ötletet ad ahhoz, hogyan tudjak segíteni más embereken.

– *Szeretném, ha egy kicsit többet beszélnél arról, hogy mi is történt akkor, amikor megváltozott az életed.*

– Hát igen, nagyon nehéz volt a balesetem utáni időszak. Úgy tűnt, mintha hirtelen minden ellenem fordult volna.

Nyolc és fél hónapig az intenzív osztályon kezelték, aztán átvittek az idegsebészetre, ahol további hét hónapot töltöttem. Az állapotom súlyos volt, még a kezemet sem bírtam mozdítani.

Az egyik betegársam látva, hogy milyen súlyos a betegségem, az egyik hét végén hazakéredzkedett, és hozott nekem egy Bibliát.

Ebből a könyvből olvastam nap mint nap. Mikor olvastam, észrevettem, hogy sok dolgot

másként gondoltam, ill. éltem meg.

– *Én úgy tudom, hogy abban az időben, ebben az országban tilos volt ilyen könyvet olvasni, ill. birtokolni! Neked miért engedélyezték?*

– Abban az időben már nem törődtek ezzel, mivel a szívük mélyén tudták, hogy orvosilag többet nem lehet értem tenni, hogy élek, már az is csoda. Megenyhültek irántam, s valószínű, ez az oka annak, hogy akkor nyugodtan olvastam a Szentírást.

Egyre jobban elmélyedtem a Bibliában, Isten dolgaiban. Megtudtam belőle azt is, hogy milyen „lépéseket” kell tennem ahhoz, hogy az emberek megtudják, hogy hiszem, amit a Biblia mond. Már nem szégyelltem, hogy hiszek Őbenne. Igaz, ebben a döntésben még egy segítségem volt, és pedig az, hogy egyszer a tévében láttam egy alámerítkezést, amelyet a Jordánban végeztek. Ekkor határoztam el, hogy én is így teszem meg.

– *Téged megkereszteltek gyermekkorodban, nem?*

– Igen. Csakhogy a tévében felnőtt nők és férfiak merítkeztek teljesen a víz alá úgy, hogy előtte vallást, bizonyosságot mondtak arról, hogy kiben hisznek. A Biblia több helyen is említi, hogy felnőtt emberek merítkeznek alá, bizonyítva azt, hogy meg akarnak változni, s beismerik, hogy Isten nélkül éltek.

S mivel Jézus Krisztus, az Isten egyszülött Fia ugyanezt megtette, és azt mondta, hogy mi is, akik benne akarunk hinni, ugyanúgy tegyük, én is megtettem.

Igaz, nem tehettem, hogy a Jordán vizébe merítkezzem az állapotom meg a szűk pénztárcám miatt sem. Egy fürdőkádba merítettek be a Beregszászi Baptista gyülekezet előjárói. S miután ezt megtettem, rájöttem, hogy nem fontos a víz minősége vagy a neve. Lehetett az a Jordán vagy a Balaton vagy a Tisza vagy a fürdőkád vize. Az a fontos, hogy miért teszem, mit akarok ezzel kifejezni Istennek és embertársaimnak.

– *S ezután miben lett látható a változás?*

– Hogy miben? Abban, hogy ilyen helyzetben is tudtam erős maradni és kitartani a nehéz percekben. Isten, akinek odaszántam összetört életemet, amely tele volt fájdalommal és kudarccal, sok nehézségen győztesként vezetett át.

Ezt úgy értem, hogy volt türelmem tízéves kisfiamhoz, akit nagyon szerettem. Nem volt könnyű türelmesnek lenni. Megsérült a központi idegrendszerem, s így minden apróság nagyon könnyen felzaklatott. Tudja minden szülő, hogy a kamasz milyen sok türelmet igényel.

Adott erőt és kitartást, hogy mindennap önállóan ellássam magam, mivel a rokonok nem lehettek mindig a segítségemre. Persze, ahogy az általában lenni szokott, meg is untak egy kicsit, amit megértek.

Volt erőm mindennap tüzet rakni a cserépkályhában, mivel olyan házban laktam a fiammal, ahol központi fűtés, vízellátás, szennyvízelvezetés nem volt. Ebben a házban laktunk nyolc évig. Sok jót tett velem az én Istenem. Kimentett abból a helyzetből! Egy szép napon városunk polgármestere föl kínálta ezt a kétszobás, teljesen komfortos lakást ebben a tömbben, ahol most már hetedik éve élünk.

– *Amikor megjöttem, épp egy gyerekserég rohant ki az ajtón. Azt tudom, hogy most ezekkel a gyerekekkel végzel komoly munkát. Kérlek, szólj valamit erről is!*

– Amióta ebben a tömbházban élünk, Isten jó barátokat ajándékozott nekem! Igaz, kissé fiatalok, mivel a legidősebb köztük tizenöt éves, a legfiatalabb már két és fél éves. Huszonöt körül szoktak lenni a gyermekek, akik minden pénteken vagy szombaton idejönnek az én kis otthonomba. Körülülnek és beszélgetnek velem Istenről, Jézus Krisztusról, meg a bibliai történetekről, amiket már nagyon jól ismernek. Sok apró gyermek van köztük, de mind tud az ő kis egyszerű, gyermeki nyelvén imádkozni, énekelni, sőt még elég hosszú bibliai részeket is szorgalmasan megtanulgatnak, például a szeretet himnuszát vagy a huszonharmadik zsoltárt. A szülők is érdeklődnek, hogy mi az vagy ki az, aki meg tudja változtatni a kisgyermekeket. A felnőttek is eljárnak hozzám. Velük már másképpen beszélgetek, hisz nekik más kérdések

nyomják a szívüket. Ők inkább az élet problémáira szeretnék megkapni a választ. Mondhatnám azt is, hogy ők úgy járnak hozzám, mint egykor, mikor az időjárás meg az erőm engedte, én is a baptista imaházba.

– *Látom, hogy ez nagy boldogságot ad neked, mert ahogy beszélsz ezekről, sugárzik az arcod.*

– Igen, boldog vagyok, mert amikor egészséges voltam, fele ennyi embernek nem tudtam átadni azt a boldogságot és békét, amit Isten melletti döntésem után már meg tudok tenni.

Mert Ő nemcsak a hétköznapi nehézségeinek elviseléséhez ad erőt, hanem erre is. Sőt arra is, hogy a hozzám hasonló sorsú embereknek fény legyenek.

– *Köszönöm ezt a történetet. Én mindig tudtam, hogy fontos dolgok után vágyódtál, s ezeket most meg is kaptad.*

Szerintem annál fontosabb nincs a földön, mint hogy legyenek olyan emberek, akik köré le lehet telepedni és közvetítésükkel erőt lehet nyerni Istentől. Isten Igéje azt mondja: „*Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jócselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.*”

ÉLMÉNYMOZAIK

Figyelmeztetés álmom által • Béres Jánosné (Isaszeg)

1996. november 9-én kora reggel nagyobbik lányomék Romániába utaztak. A búcsúzást követően, miután imádkoztam értük, elaludtam. Ekkor álmodtam.

Egy nagy teremben voltam hívő keresztyének társaságában. Azt láttam és hallottam, hogy mindenki mondta a másik hibáit. Volt, aki az illetékesnek mondta meg rosszállását, míg mások olyanokról fejtették ki véleményüket, akik nem voltak jelen. *Ennek következtében nagy zűrzavar támadt.*

A férjem is jelen volt. Megunta mindezeket hallgatni, és erélyesen azt mondta: most már elég legyen, ez nem hívő viselkedés! Majd elindult kifelé a teremből. Én hátrébb ültem. Én is valakinek a hibáját készültem elmondani, de a férjem figyelmeztetése megdöbbenett. Ő ugyanis rám szólt: „Neked is van hibád!” Míg a szemébe néztem, azt láttam, hogy fénylik, mint az izzó érc, és kezd nőni. Ezután a férjem eltűnt, csak a két fényes szemet láttam.

Úgy éreztem, hogy ez az Úr Jézus szeme volt. Felemelkedett fölém, és így szólt: „Mikor egybegyűltök, én köztetek vagyok, de ti nem hiszitek ezt el, ezért viselkedtek így. Nagyon hamar eljövök, és így nem tudlak elvinni benneteket.” – És az Úr szomorúan eltávozott.

Soha nem fogom elfelejteni azt az érzést, ami ezután következett. Mindenki megrettenve leborult. Volt, aki a földre, mások a padra. Én egy asztalra borultam, és nagyon-nagyon sírtam, hogy az Úr itt hagyott. De valahogy éreztem, hogy ez még nem az utolsó *itthagadás*, most még csak figyelmeztetett.

Engem megbízott az Úr, hogy mondjam el: Ne a mások hibájával, bűnével foglalkozzunk, hanem mindenki saját magát tisztítsa meg! Mások iránt gyakoroljunk irgalmasságot, és imádkozzunk egymásért!

Jézus senkit sem ítél el, és szeretetével elfedezi vétkeinket, ennek nyomán a következő igét kaptam: Mik 7,18 „Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi öröksége maradékának vétkeit? Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban.” 2Móz 34,6 „Az Úr irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú.” Jn 8,15 „Ti test szerint ítélték, én nem ítélek senkit.”

Nyelvünket megzabolázva várjuk az Úr visszajövetelét, elhagyva ítélezéseinket. Az Úr segítsen mindnyájunkat, hogy készen várjuk Őt!

Jobb infúzió nélkül • Telegdi József

Gégészet, 457-es kórterem. Pasztell zöld falak, fehér mennyezet, fehér szekrények, hat fehér ágy. Az ágyam mellett fehér vasállvány, rajta függ egy infúziós üvegpalack, melyből vékonyka csövön és injekciós tűn keresztül cseppenként „csordogál” vénámba a sósvizű gyógyszer. Csöpp, csöpp, csöpp... Másodpercenként 1–2 csepp.

Diagnózis: kétoldali, folyamatos fülzúgás (tinnitus). A régóta tartó, gerinc felől a lábaimba sugárzó égő fájdalom már enyhült, azzal most itt nem tudnak foglalkozni. A fülzúgással kapcsolatos kivizsgálások sorozata és negatív leletek halmaza után kizárásos alapon a szakvélemény: feltételezett keringési zavar, érszűkület. Alkalmazott terápia: értágító trental infúzió reggel és este 500–500 milliliter.

Infúziós tűvel a karomban meglepetten, jóleső érzéssel eszmélek: nincs semmi dolgom, csak az, hogy fekdjek. Nem is tehetnék mást. Eddig mindkét kezem tele volt munkával, ami miatt olykor büntudat ébredt bennem: „Az nem lehet Isten akarata, hogy éveken át ilyen önpusztító tempóban, örökké hajszoltan végezzem szolgálatomat.”

Most ágyhoz szegezve fekszem, szinte mozdulatlanul. De nem tétlenül: imádkozom. Közben figyelek a körülöttem lévőkre. Egy kivétellel idős emberek vesznek körül. Némelyek viccelődnek, mások káromkodnak.

Tőlem balra egy hároméves kislány, akit mandulával műtöttek. Az operációja tíz percbe se telt. A kicsi most nyűgös, az apukája babusgatja. Mobil telefonon hívják őket, majd az édesapa halkán súgja a kis betegnek: „...azt üzente, imádkozik érted...” Jobbra egy 63 éves férfi, az ágyán ül és hosszasan maga elé mered. Néha a szekrényén turkál, majd újra magába roskadva üldögél. Egyedül fölállni sem bír.

A másik ágysoron, az ajtóhoz közel, szintén idős férfi fekszik. Az álla alatt kisebb, tojásnyi, rosszindulatú daganat éktelenkedik. Újságot olvas. Kis rádiója – az egész termet betöltően – folyton szól, táncdalokat sugároz, csak néha hallható egy-egy rövid hírosszefoglaló. A vele szomszédos ágy „gazdáját” pajzsmiriggyel műtöttek. Mélyre kellett vágni. Már lábadozik, nyakán hatalmas pólyával jár-kél. Az ablak melletti férfi három hetet húzott le idebenn, s viszonylag vidám hangulatban hazafelé készülődik.

Mellettem a bácsi dörmög és tehetetlenségében Istennel szitkozódik. A túloldalon valaki a zenét „túllicitálva” a Megváltót káromolja bosszúsan. Megdöbbenek: Ha valahol, akkor itt, a nyomorúság kemencéjében bizony szükség lenne Isten segítségére. „Istenem, miért szidalmaznak téged? Miért a Megváltót? ... Mit lehet ilyenkor mondani? – kérdezem magamban. – Nem hiszem, hogy célravezető volna, ha rájuk ripakodnék...”

Öreg betegtársam mesélni kezd. Odahaza elesett, beütötte az orrát, sok vért veszített... A felesége szorgalmas asszony, gazdálkodik, így hát élelmük bőségesen van, csak éppen neki magának nincs étvágya... Mielőtt hazaengedték, az orráról jókora szemölcsöt távolítottak el. „Adjon hálát a jó Istennek, hogy sikerült a műtétje!” – próbálom Isten iránti hálára ébreszteni, de ő elintézi ennyivel: „Kis műtét volt.”

Közben imádkozom. Legelőször azt kérem Istentől, hogy ne ártson az infúzió, inkább segítse elő a gyógyulásomat.

Imádkozom betegtársaim hitre jutásáért, lelki-testi gyógyulásáért. Majd a kórház orvosaiért, s személy szerint az immár ismerősökért, így a kezelőorvosomért és az ápolókért: az Úr áldja meg őket türelemmel, bölcsességgel hivatásukban, és adja meg, amit ember nem adhat, a gyógyulást.

Közben laikus szemmel figyelem a cseppszámlálót és a karomhoz csatlakozó csövecskét. Utóbbiban levegőt észlelek és ez zavar. Újra meg újra odatekintek. Örömmel nyugtázom: a buborékok nem mozdulnak. Megnyugszom.

Imában tovább haladva áldást kérek feleségemre és gyermekeimre. A szüleim, testvéreim és más hozzátartozóim, majd név szerint feleségem rokonai követik a sort, az általam ismert

szükségeitek szerint.

Megemlékezem Közösségünk országos vezetőiről, azután teológiai főiskolánkról, az építkezési munkálatokról, munkatársaimról, a tanárokról, a hallgatókról, a végzetekről; kérem az Urat, hogy hívjon el újabb fiatalokat a következő tanév első évfolyamára nappali és levelező tagozatra. Nem maradhatnak ki az egyes misszióágak, így a sátormisszió, a kadarkúti otthon, az Élő Víz munkatársai sem.

Áldást kérek a gyülekezetre, melynek tagja vagyok meg a lelkipásztorra és a presbiterekre, továbbá a gyermek- és ifjúsági körre.

A palackra tekintek. Fogytán a folyadék. „Mi lesz, ha teljesen kiürül, és levegő jut a vénámba?” – rémüldözöm. A segélyhívó telefont nem szívesen venném igénybe, pedig a nővér, aki több ízben is bekukkantott, éppen most nem jön. Jön viszont az egyik beteg „kolléga”, és mielőtt az utolsó cseppig kifogyna a gyógyszer, a „kapcsolót” lekattintja. Siet a nővérért, aki jön is, és szakavatott kézzel megszabadít a tütől, a készüléktől.

Elröppent másfél-két óra. De kár, hiszen még sokakért, többekért kellett volna imádkoznom! „Micsoda? Egy órát imádkozni?!” – jut eszembe, amit egy német keresztény magazinban olvastam. Igen, lehet egy órát, sőt többet is imádkozni. *De jobb infúzió nélkül.* Ezt gyakorlatból tudom.

Közel lakom a kórházhoz, így kezelés után hazamehetek. Kinn a feszültség oldódik, mintha nehéz súlyok szakadnának le rólam. Feltekintek a téleesti égre, és felszabadultan rácsodálkozom: „Istenem, mily szép az eged! Mily szépek a csillagaid! Valamennyit Te alkottad... és engemet is!”

A kórházban töltött idő alatt alkalom kínálkozott még személyes beszélgetésre, és lehetőségem volt az imalista folytatására is: rehabilitációs otthonainkért, iskoláinkért, az ország tájegységei szerint haladva a gyülekezeteinkért és vezetőikért; a magyar nép lelki ébredéséért, a kormányban, önkormányzatokban és a parlamentben helyet foglaló közéleti személyekért, s az általuk hozott döntésekért...

Tudom, az imádság hasznos, még akkor is, ha nem mindig kísérik magas hőfokú érzelmek. A tizenegy kórházi napot – mialatt 11 liter infúzió csöpögött az ereimbe – az 1996-os esztendő legszebb időszakai közé sorolom. Az Úr közel jött hozzám. Gyakorlati módon bizonyította, hogy vár rám, törődik velem, a tenyerén hordoz.

Az egyik injekciós tűt a nővértől megkaptam „örökbe”, emlékül. Hazavittem a tűt is, meg a fülzúgást is. Remélem, ez utóbbit nem örökbe. A tű nekem mementóul szolgál, az imádkozásra figyelmeztet: *Jobb infúzió nélkül!*

ÉLETRAJZ

Oh, te gyarló emberiség • *Kakas József, Önéletrajz- és emléktöredékek (1986)*

Második rész

A világ közepe éppen a mi kis házunkban volt. Többször láttam testvéreimet, amint elindultak szolgálni, zokogó sóhajok és áradó könnyek között néztek vissza.

Rám is sor került. Az egyik gazda felfogadott pásztornak. Csak itt leszel egy hajításnyira, és nagyon jó sorod lesz, mondta. S valóban csak néhány disznót, birkát, később libákat és pulykákat kellett őrizni. Aki nem tudja, mi ez, próbálja meg! Én gyakoroltam novemberig, azután igyekeztem behozni az iskolai késést. Kisiskolás koromból csak egy szép emlékem

maradt. A bugaci kirándulás alkalmával elcsentem egy kiöntött, eleven ürgét. Megszáradva gyönyörű lett, minden gyerek szeretett volna egyet hazavinni. De édesanyám még ennek se tudott szívből örülni. Évzáró vizsga után folytattam a cselédéletet. Nyolcéves voltam, és nagyon erős. Tehénpásztor lettem.

Édesapám nagyon tudta értékelni becsületes helytállásunkat a cselédéletben, hiszen ő ennek minden szépségét és árnyát rég átélte. Vigaszul vett nekem a vásárban egy kalapot. Ahogy próbálgatta, mindig több jót tudott mondani róla: kerek, tartós, vastag, de én elszomorodva láttam, hogy már lyukak vannak rajta. De édesapám nem hiába járt még Párizsban is, rögtön látta, hogy az a rézcímer helye, tehát ez csendőrkalap! Rendben van! Nagyon idegesen osontam a padlásra a régi kincsesládához, és elővettem a koronás sárgaréz címert. Nem szóltam senkinek.

A gazdám szidott másnap a csendőrkalappal, mert az egyik kakas hirtelen elvesztette a farktollait. Pedig a kalapom mellett egy szál se volt, később se mertem feltenni. De a marháknak már én parancsoltam. Úgy betanítottam őket, hogy a füvet elnyalták a veteményes mellől, de a tilosból egy levelet se bántottak. Láttam a szemükben az örömet, és én is örültem, hogy a marhacsendőr szerep így sikerült.

Feltűnően megváltoztam. Minden évben, mikor a szülői házat el kellett hagynom, körülbelül két hétig oly sokat sírtam, hogy gyakran homokkal szórtam be az arcomat, ne lássák mások a kisírt szememet. A szívfájdalom átváltozott durvasággá bennem. Miközben az állatokat durva kegyetlenséggel idomítottam, magam is átváltoztam. Teljesen megfeledeztem a jó szülői nevelésről. Olyan lettem, mint egy bolond. Este még imádkoztam, de egész nap káromkodtam. Legyőzhetetlen indulatok kényszerítettek, hogy olyasmit tegyek, amit nem helyeseltem. Ne beszéljünk ezekről.

Tizenkét éves koromban nem bírtam tovább a cselédéletet.

Megszöktem innen is, onnan is. Nagyon bántott édesapám szomorú, néma tekintete. Hova meneküljek?

Végül elmentem egy tizennégy kilométer távolságra levő tanyára, Szankon túlra. Ott kissé megnyugodtam, elviselhetőnek tűnt az életem. Jó hatást tett rám a természet ősi szépsége. Nagy területen nádas, benne rókák, sasok és sokféle vadmadár, éjjel-nappal lármáztak. Rengeteg volt a teknősbéka. Az emberek is kedvesebbek voltak, meg én is jobban vigyáztam a számra. A tavakban mindenütt sok hal. Este sötétedés után a magasban madarak vijjogtak, körülöttem a mezőn pedig csipogott vissza a sok fióka. A hangjuk után könnyen felszedhettem őket. Ott láttam először szentjánosbogarat világítani.

Az állatokat nem kellett gyötörni, volt számukra nagy legelőterület. Hetenként bejártam a faluba leventegyakorlatra és kéthetenként a tanyai ismétlőiskolába. Játék volt minden.

1939. október 16-án kora reggel kihajtottam a kis csordát legelni, mivel nyolc órára leventegyakorlatra kellett mennem a faluba. Hat óra tájban kedvenc állatomat, az egyik hároméves bikát akartam a többi állat után irányítani, de most fejét, amit oly sokszor simogattam, kapargattam a mezőn, lecsapva nekem ugrott. Elejtettem a botot és elestem. A bika átszaladt felettem és megállt. Rám figyelt. Komolyra vettem a dolgot, be akartam futni a nádasba, de mozdulatomra hozzám ugrott, a homlokával lenyomott és görbe szarvaival forgatott, majd újra félreállt. Ha megmozdultam, máris rajtam volt.

Egy kerékpáros ember felém tartott és látta a támadást. Erre a legközelebbi tanyára sietett, segítségért kiáltozott. Emberek jöttek vasvillákkal és hasonló eszközökkel a fásor mellett. Előttük rohantak csordaőrző nagy kutyáik és a pulik. Ezek körülvették a bikát annyira, hogy rólam megfeledezett, és elindult a tehenek után.

Nagyon fáradtnak éreztem magam, jól esett pár pillanatig pihenni. Ekkor éreztem, hogy a combomat melegíti valami. Folyik a vérem, gondoltam, és a jobb kezemmel megsimítottam, de nem lett véres a kezem. Próbáltam kissé felemelkedni, hogy megnézzem, de vissza is

estem, mert a beleimet láttam mellettem a ruhám rongydarabjai között. Ez melegített, de még nem fájt semmi.

Ekkor ráéreztem, hogy így nem lenne jó a megvadult idegen kutyák elé jutni.

Összeszedtem a vastag és a vékonybeleket a tenyerembe. Kezeim mellett és ujjaim között lefelé lógtak, elindultam, és a közeli dűlőút mellett levő árokba lefeküdtem.

Az árok alján kevés víz volt. Míg a fű és nádtörmelékeket szedegettem a belekről, odajöttek a villás emberek és mondogatták: Ennek már vége, nem él tovább.

Én is tudtam, hogy ez a vég, és akkor ott az utolsó elhülő pillanatban szóltam a szomszéd fiúnak: Béla, ne mondjátok meg édesanyámnak, csak majd nagyon soká, ha már ... két hét... hat hónap... És akkor láttam, amint a sírban már a csontom is porrá válik, s a gödör mellett a szétszórt csontjaim felett az anyai fájdalom ott lebeg szürke köd alakjában. És akkor így kiáltottam: soha ne mondjátok meg neki! Nem mondták meg, csak azt, hogy beteg a fia.

Szegény Miklós bikát agyonlőtték, mert durva volt hozzám meg félték tőle. Engem pedig kocsira tettek párnák közé, és bekocogott velem a gazdám a falusi orvoshoz. Az betakargatta a valamikor belső, most külső részeimet és hívta a mentőket. Sokára jöttek, tudták, kár a sietségért. Majsán megálltak, és a szüleim után érdeklődtek. Nekem nem jutott eszembe, hol vannak. Valaki tudta, hogy édesapám a papok tanyáján dolgozik. Erre már én is emlékeztem, így hát kivittek a tanya mellé, és odahívták édesapámat.

Mikor sírva benézett szegény a mentőbe, ezt kérdezte: hogy vagy, fiam? Nagyon jól esett a találkozás, de bántott, hogy megint csak bánatot okoztam a legdrágább, legszeretettreméltóbb embernek, és ezt mondtam: jól.

Mentünk tovább Halas felé. Útközben néha sötét lett, és el-elaludtam. Halasra érve kijózanodtam az álomságból, mert ilyet még nem láttam. Mindenki engem várt. Fehér öltözetben fiatal és idősebb férfiak és nők, kedvesek, és láttam, hogy mindenki rajtam akar segíteni.

A műtéttal még tizenháromig tudtam számolni, s láttam a faliórán, fél tizenkettő. Reggel fél hattól fél tizenkettőig billegett velem a mérleg. Hétfő volt. A műtét után nagyon jól pihentem. Csütörtökön nagy örömmel álltak betegágyam mellett az áldott személyek, és mindenfélét kérdezgettek. Monspart főorvos úr kérdezte, mit ettem utoljára. Rájöttek, hogy vasárnap este mákos kalácsot. Most már biztosan meggyógyul, mondta, mert megindult a bélműködés.

Sok látogatóm volt ezután. Drága szüleim úgy örültek az ágyam mellett, mintha nem is okoztam volna nekik szörnyű órákat. Egyik ápolónő nagy dicsekedéssel hozott egy vastag levélborítékot. Nézd, Józsi, ki írt neked? A pécsi Z. L. grófnő. A borítékban három pengő is volt. Nem örültem neki, mert a levélben a hősiességről és a magyar hazáról is írt valamit, pedig én ezekkel nyakig voltam a leventében és az iskolában is. Sok tenyerest kaptam, ha nem jól ismertem a nagy magyar hősök történetét. A pénz se hatott a szívemre, de itt mindenki szeretett és segített nekem.

Még a Bankós Bazsi is, akit tegnap operáltak vakbélre, az éjjel lemászott az ágyról és odacsúszott mellém, elkérte a jegestömlőt a hasamról, de nekem is adott a jégből, mivel nagy vízhiány volt a hatosban láz miatt. Büntetésből újraoperálták szegényt.

Az idén, negyvenöt év után találkoztam vele. Makkegészséges.

Én csak azzal tudtam viszonzni az ő jóságát, hogy a legyet, amit ő a vaságy végére felállva szerzett, a szárnyai alatt cérnával felkantároztam, s a cérna végére kis papírszeletet kötve útjára engedtem. Lassan körözött felettünk. Olyan szépen csinálta, hogy az ápolónő behívta a többieket, és mindenki kacagva derült a kis művész légimutatványán. Híre a főorvos úr fülébe is eljutott, ő is megnézte, és nevetve mondta: a gyerekek közt még ez is gyógyszer.

A fiatal ápolónő hozott is legyet gyufásdobozban a játékhoz.

Ápolónőnk – Eszti testvér – igazi angyal volt. Mindennap imádkozott velünk, és a Bibliából

felolvasott. Nem árultam el neki, hogy én ezt nem szeretem, nagyon meguntam az iskolában. Ő még ebből is szépen tudott beszélni. Mikor eljött a hazatérés, sírva csókoltam meg a kezét. A főorvos úr azt mondta: Józsikám, téged csak a Jóisten gyógyított meg. De én csak őt láttam, és neki mondtam: köszönöm a gyógyulást.

Elbocsátottak azzal, hogy ha megerősödök, pár hónap múlva menjek vissza még egy sérvoperációra. Az is megtörtént.

A család úgy döntött, hogy a Jóska tanuljon ki valami könnyű szakmát, közös áldozat árán legyen iparos.

Amíg ez meglelt, sokféle könyv került a kezembe, például a siker és boldogulás titka. Na, ez kell nekem. Ettem a magnéziumot, kalciumot meg miegymást, hogy mielőbb telepatikus fenomén és varázsló lehessen. Továbbá: egyiptomi álmoskönyv, tenyérjósítás, grafológia, asztrológia, spiritiszta-szeánszok stb.

Kábultan a sok lehetőségtől, neki is kezdtem mindnek egyszerre, sőt magánúton a középiskolába is beiratkoztam.

Elkezdődött az inasélet, rádiószerelő tanonc lettem.

A sok tudomány némelyike nagyon akadozott. A tenyérjósításból mindjárt megállapítottam, hogy harminc évet élek, a gombostűt azonban nem tudtam felemelni telepatikus magnetizmussal. A spiritizmust meg a kanonok úr támadta az iskolában olyan részletesen, hogy már nem is volt unalmas a hittanóra. Még az is felelt, akit nem kérdeztek.

Megnyílt a nagyvilág, teljesen kitért a kapuit előttem. Jártam a levele zenekarba, vasárnap a moziba, és éreztem, a hosszú élet is kevés lesz, hogy mindent elérjek. Nem fogok unatkozni. Nappal dolgoztam, este az ágyban fekvé petroleumlámpa mellett tanultam.

Pihenésem az volt, ha leültem a rózsafa alá zenélni. Nagyon sovány és szófukar lettem a sok tanulás miatt is.

A negyvenes évek elején olyan sok víz lett mindenfelé, hogy a vályogházak sorra összedőltek. A mi kis házunk előbb csak a fejét hajtotta meg, aztán egészen térdre roskadt a szokatlan hatalom előtt. Egyik szomszédunk, Kovács Laci bácsi megszólította édesapámat: gyere, Mihály, meglesztek itt nálam, amíg másikat építünk jobb alapra. Sehogy sem értettük, miért háborgatnak a csendőrök ilyen jó embert csak azért, mert néha valami kommunista gyűlésen vesz részt.

Laci bácsi hozott egy nagy csónakot. A nagy szélviharban alig tudta hazahajtani. Akkor már magas volt a vízszint, az átjáró töltésén se ütközött zátonyba a csónak.

A ladik sorsát kezünkbe vettük, Laci bácsi egyszem nevelt fiával, Imrével. Szállítottuk az utasokat a szigetről a község szélére. Gyakran sokan voltunk a ringó ladikban, persze életbiztosítás nélkül. Ha baj történt, a partról bőven jött a figyelmeztetés és a jó tanács.

Amikor a füstölni való húst szállítottuk a nagymamához, a Kuksós legmélyebb táján kiborultunk a rakománnyal együtt, de nem lett semmi baj, a víz tetején nyugodtan összeszedtük a húsokat, a legénység pedig viharálló volt már.

Imrével igaz barátok lettünk, jóban, rosszban összetartottunk. Ő igen kiváló zenész volt, így hát meg kellett ismerkednie a környék többi zenészeivel. Egyszer találtunk egy gitár-mandolin zenekart. Érdeklődésünkre megengedték, hogy meghallgassuk őket. Fiatal fiúk és lányok kotta szerint szépen zenéltek. Elismertük, többet tudnak, mint mi. Szépek voltak, rendesek, de elviselhetetlen nagy hibájuk volt, s ezt nem is titkolták. Hívók voltak! No, de nem azért voltam én Kakas Jóska, velem a Kovács Imre, máris döntöttünk: Ezeket visszavezetjük az igaz valláshoz, apostolkodunk. Mert ezeknek fogalmuk sincs arról, mi a szép élet. Nem is ismerik a kocsát, a cirkuszt, a mozit, táncot és még sok mást, amiért érdemes élni.

Papjuk nem is volt. Egy öreg bácsit megkértek, hogy olvasson a Bibliából. Ez beszélni is nehezen tudott, akadozott, sőt dadogott is. De én, akinek mindent tudni kell, észrevettem, hogy ennek a bácsinak egy nagy titka van, amit nem akar elárulni. Megtudakoltuk, mikor lesznek együtt megint, mert én ki fogom lesni azt a titkot. Olyasvalami volt az, amit az én drága könyveimben még nem találtam meg.

A zenészeknek is el kellene mondani, hogy mikor mi elmentünk a tizenhat filléres furulyákkal házalni, volt ház, ahol vállaikra vettek, meg feltettek a szekrény tetejére, hogy ott fűjjük. Etettek, itattak, annyira értékelték a tudásunkat. Ezek meg itt ingyen csak az Úrnak muzsikálnak – sokkal szebb és jobb a mi vallásunk, az egyedül üdvözítő. Itt a lényegét mind elintézik a papok. Ezek még a hét szentséget sem ismerik, sőt valamelyik azt mondta, csak egy van. Nehéz lesz ezekkel, mert eretnekek. El is hagytuk őket, csak a gyönyörű énekeikből hoztunk magunkkal párat, s a szerenádozás után ezt muzsikáltuk, de csak annak, aki igazán megérdemelte.

Maradtunk hát a kipróbált jó vallásban, pedig a Laci bácsi édesapám aggodalmát látva így szólt: Mihálom, ne bántsd a gyerekeket, jó helyre járnak. Ő ateista volt. Tervezgettük, hogy szép lenne nekünk is megtérni, de majd akkor, ha nagyok leszünk, megnősülünk, és az ország valami távoli részén, ahol senki nem ismer bennünket.

Imre is mellém került inasnak. A sok baj után kissé gyengélkedő voltam, de ezt tudtam ellensúlyozni vakmerő, trágár káromkodással. Istennel ezt úgy próbáltam rendezni, hogy beiratkoztam a Rózsafüzér társulatba. Így a családban én is olyan szent-félének éreztem magam, mint Pirike meg édesanyám.

Álmaimban sokat gyötrődtem, s az álmoskönyv mutatta, hogy rám örökös nyomorúság vár.

Március 14-én hangszórókat szereltünk a térre. Ólmos eső esett. A patikasarkon elcsúszott alattam a magas létra, és agyarázkódással Félegyházára vittek. Tizenhárom napig nem tudtam semmiről. Őrült állathoz voltam hasonló. Édesanyám nagyon elszomorodott, mikor megkérdezték tőle: hogyan nevelhetett ilyen gonosz gyereket, aki borzalmasan káromkodik, a saját szennyében fekszik, nem eszik, senkit sem tisztel.

Édesanyám tudta, ez nem az ő nevelése, és most már azért imádkozott, hogy haljak meg.

Csütörtökön tizenegy óra tájban megláttam az arcomat a vízcsap feletti tükörben. Meglepett, hogy annak nagyobb része fekete a véraláfutástól. Megfordulva kérdem: hol vagyok? Nem odahaza, nem a műhelyben? Mi ez? A betegek felültek az ágyakon és nyomkodták a csengőket. Két hét óta most hallottak értelmes szót tőlem. Nagyon sírtam. Azonnal értesítették a szüleimet és hazavittek. Imre mondta, hogy szerda este megkérte a hívőket, imádkozzanak a gyógyulásomért. Én erre nem adtam semmit.

Csak meggörbülve tudtam járni, fáj a sebhely, gyakran több órás kín után véreset hánytam.

Az ágy, a kényelmes fekhely nem adott már nyugalmat. És akkor rájöttem, csak egyetlen hely van, ahol én megnyugszom. A halál! Mérlegettem. Részemről kész az üzlet, semmit nem ér az életem. A szüleim, a testvérek, néhány sóhaj talán, és nekik is sokkal jobb lesz.

Még bemegyek a munkahelyemre, megnézem az Imrét. Imre idegen lett, nem a régi jóbarát.

Egy vigasztaló szava nem volt hozzám. Sőt, amikor elkezdtem beszélni, így szólt: Józsikám, tudod-e, hogy hiába szenvedtél akármennyit, ha így meghalsz, odaát örökké szenvedni fogsz.

Borzalmas harag fogott el. Senki nem tudja a szándékomat, és ez még elem akar állni.

– Honnan veszed ezt? Talán az eretnekeknél jártál? Megyek a csendőrségre, felégetlek benneteket.

Ekkor sűrű sötétség vett körül, és minden irányból ezt suttozta: Nincs Isten. Semmi sincs.

Halj meg! Tedd meg!

Fogcsikorgatva szóltam: gyere ide, Imre, vitatkozzunk. Nem tűröm, hogy te többet tudj. Csak nekem lehet igazam. Ő így felelt: most nem beszélek, mert ideges vagy, de ha lecsillapodsz, szívesen. Ilyen kegyetlen még nem volt ez a gyerek. Nem ütöttem agyon.

A sebhely erősen fáj, meg az a sűrű sötétség a suttogásokkal kezdett gyanús lenni. Arra gondoltam, eddig mindig úgy tudtam, van Isten, sokat hallottam róla, de soha nem találkoztam vele. De most bajban vagyok, mert ha véletlenül van, nem tudok visszajönni, és... Utolsó feladatom: sürgősen meg kell tudnom van-e. S ha nincs, akkor... Biztos voltam benne, hogy megtudom. Egyszer láttam és hallottam édesanyámat imádkozni, mikor édesapámat behívták katonának, s ő otthon maradt velünk, a sok kisgyerekekkel. Az ilyen imára felel az Isten, ha van.

Nyugalmat erőltettem magamra, és megkérdeztem, mikor lesznek együtt a hívők. – Elmegyek én is veled közéjük. Láttam, nagyon örül a fiú, erre hozzátettem: de a csendőrökkel ám! Lehajtott fejjel távozott, s én távolról követtem. Különös csata zajlott körülöttem. Szinte hallottam a szédítő zúgást, az én problémáimmal volt tele a Rákóczi utca.

Kiáltottam Imrének. Megvárt, s elbeszélte, hogy ő hívő lett, mert szólt hozzá Isten. Erre a képtelenségre újra felforrt a maradék vérem, de ő már nem ijedt meg tőlem, hanem csendesen elbeszélte, hogy mikor a hívők imádkoznak, megjelenik köztük Isten. Ők ezt nagy örömben, lelkierőben érzik, és idegen nyelveken imádkoznak. Van köztük, aki látomást kap és prófétál úgy, hogy előbb idegen nyelven szól, majd magyarul, de a jelenlévők érzik, hogy ezt az Isten mondja.

– Már megyek is, megnézem. Majd én megállapítom, mi megy ott. – De, Józsikám – mondja –, így te hiába jössz, nem lesz semmi, mert te hitetlen és bűnös vagy. – Akkor is megyek.

Nekem sürgős. Az én ügyem nem tűr halasztást.

Leültem a hátsó padra a kis csapat mögé. Illés bácsi – akinek a titkát akartam megtudni valamikor – beszélt az erkölcsös életről. Beszéd közben felemelte a tekintetét és más nyelven kezdett szólni. Egészen ismeretlen volt a beszéd, és egyszerre magyarul folytatta, míg a hívők behunyt szemmel imádkozva hallgatták.

De az én szemem nyitva volt és mindent láttam. – Imre, mindent elhiszek, és megtérek, mondtam. De hogy kell ezt csinálni?

– Szedd össze az összes bűnödöt, mondd el valamelyik idős bácsinak, aki szolgál az Istennek, akkor már imádkoznak veled, a többit majd meglátod.

Hát meg is láttam! Elmondtam bűneimet Illés bácsinak, ő imádkozott értem, és hazamentem.

Jól éreztem magam, és gondoltam, milyen jól fogok aludni a nagy leszámolás után. Ahogy elszenderedtem, egyszerre kiment a szememből az álom, és egy hideg hang ezt mondta: Ez semmi! Valld be bűneidet annak is, aki ellen vétettél!

Imre erről nem beszélt. Menj innen kísértő! De az ő különös módszerével addig gyötört, míg késő éjjel kimerülve, megadtam magamat, mivel úgy láttam, hogy ezzel nem teszek semmi rosszat. Rögtön elaludtam, de újra felkeltett, és egy még nagyobb bűnömet mutatta fel, amitől igazán elment a kedvem. Már közelgett a reggel, nem engedett aludni. Jó, ezt is rendezem. Percnyi alvás, és jött az újabb. Rájöttem, nem érdemes alkudozni ezzel az ismeretlen erővel, mert nem hagy pihenni. Azt mondtam: megteszem maradéktalanul, amit kérsz. Leírtam egy irkalapra. Tizenegy tétel volt. Egy példa: elloptam a főnökömtől egy rádiólámpát és később eladtam neki.

A papírt összehajtva, reggel átadtam a főnökömnek én, a jó, a megbecsült, a megbízható. Elmondtam neki, hogy sokszor visszaéltem bizalmával, kérem, bocsásson meg nekem, mert úgy hiszem, akkor az Isten is megbocsát, mert hívő lettem... Eddig mélyen megilletődve hallgatott, de mikor mondtam, hogy hívő lettem, a kibontott papírt összehajtotta, s anélkül, hogy egyet is elolvasott volna a bűneimből, visszatette a kabátom zsebébe, és így szólt: Jól van, Jóska, én megbocsátok, de abba nem nyugszom bele, hogy te hívő legyél.

A hír gyorsan terjedt. Édesanyám sírva jött haza a templomból, és mondta: Fiam, el vagyok veszve, mindig rólatok prédikálnak. Az iskolában a keménységéről híres tanító úr sírva kért: fiam, mondj le erről a bolondságról! Behívtak a parókiára s többek között kértek, menjek el szerzetesnek vagy hasonló munkára az egyházban. De nekem nem a remeteélet vagy a

kolostor hiányzott. Mondtam a kanonok úrnak, maradok és vállalom a feladatot, ha itt is megtalálom azt, amit a hívők között.

Édesapámat behívták a község házára és felszólították, írja alá a jegyzőkönyvet, mely szerint internálni fognak. Később elbeszélte nekem: fiam, megfogtam a tollat, de mintha valaki megfogta volna a kezemet mégse írtam alá. Ugyanis mi, a bűnösök még csak tizenhét évesek voltunk.

Közben mi gyakoroltuk a megtérést, imádkoztunk, hogy a lelki keresztséget megkapjuk. Imrének már sikerült is ez, amiből csak annyit értettem, hogy aki megnyeri, új nyelveken is imádkozik, és végtelen boldogságot kap. Én még alkudoztam. Húsvétkor reggel feküdtem édesapámmal egy ágyon, és azon gondolkodtam, mi a bűn? A hívőkhöz eljárók, ez jó. De nem bűn-e a mozi, a kocsmá, a tánc stb. Sőt eljárók a kocsmába muzsikálni, így a földön is boldog leszek, meg majd odaát is. Bűn a lopás, a paráznaság, a gyilkosság stb. Amint fekvé osztályoztam ezeket, hirtelen egy eddig soha nem tapasztalt gyönyörű érzés árasztotta el a lelkemet. Meglepődve kérdeztem magamtól: Talán ezt kapják, akik Istenhez térnek? Erre mint rebektor fényözöne áradt rám a szent boldogság és benne a felelet: ez vele jár!

Minket pedig mindenütt fenyegettek, hogy internáltatnak. A gyülekezetben szólt hozzám Jézus egy próféta által. Míg hangzott a kijelentés, olyannak éreztem magam, mint egy felhő, amelyet enyhe szél lebegtet. Gyönyörű volt. A kijelentés így hangzott: Megmutattam az utat, amelyen járj, boldog úgysem leszel e világban, fogd meg kezem és haladj oldalamban. Leírtam, hogy soha el ne felejtsem.

Elégettem a sok pénzen beszerzett könyveket. Az álmok könyvet többen sajnálták. A spiritizta-szeánszokat is betüzeltem, ennek ellenére jelentkezett néha a régi gazda is, de távozott azonnal, mikor Jézus nevével elparancsoltam.

Áldozócsütörtökön elindult a levante zenekar Jászszentlászlóra vizsgaünnepélyre, gyönyörű napsütésben. Utána majd lovasbemutató, este tánc, tézene stb. Megbeszéltük Imrével, hogy nekünk helyesebb lenne itthon imádkozni, mint ezt a cécot szolgálni. A aúk csúfoltak bennünket, egy táblára felírták: „Kakas és Kovács hívők”. Mikor a boradagot nekik adtuk, helyeselték a meggyőződésünket.

Megbeszéltük, megkérjük az Urat, küldjön felhőt, esőt, hogy hazamehessünk és ne vétkezzünk. Más zavartalan hely nem volt, így hát bementünk az illemhelyre imádkozni. Egyszer, kétszer, s mikor harmadszorra kijöttünk, látjuk ám, hogy Majsa felett nagy szürke felhő terjed, s percek alatt már felettünk is van. Talán meghallgatott Isten?! Imre mondta, ne kételkedjünk, mert az bűn.

A karmester intézkedett, futottunk az állomásra. Kissé megázva hazaértünk, s a hívőket még együtt találtuk. És akkor láttam, hallottam, hogy Imre prófétál. Az idősebbek hazamentek, a fiatalokkal egy öreg prédikátor bácsi még ott maradt. Énekelgettünk, s közben többen látomásokat láttak. Ujjongtak megdicsőült örömben, csak egyedül én nem láttam, nem éreztem semmit. Félttem hitetlenkedni, mert hát nem részegek ezek, és nem szoktak hazudni.

Kissé hátramentem, letérdeltem egy pad mellett és így sóhajtottam: Istenem, hát nekem nem adsz semmit?! Ekkor olyan erő áradt belém, ami nagyon felüdített. Minden fáradtság eltűnt, s hatására felemeltem a fejem. A következő lélegzetvételnél mennyei erő áradt belém. A harmadikra egy magas sziklán álltam, és a végtelen magasból a csillagok színéhez hasonló tündöklő fényű nagy cseppek hullottak rám. Egy csepp se esett mellém. Azon csodálkoztam, hova fér belém az a sok víz. Nem víz volt az! A szikla mellett sűrű homályban emberek küszködtek, nagy hullámokhoz hasonló sorokat alkottak, amíg taposták egymást. A gyengék alul, az erősek a többiek vállán, fején taposva jutottak fel a csúcsra, s mikor ezt elérték, máris zuhantak a sötét hullámvölgybe. A sziklán a fenséges eső már olyan sűrű lett, hogy tündöklő,

élő oszlopként állt, és én eltűntem. Helyettem ott állt az Úr. Bal kezét kinyújtotta az emberek felett, az arcát elfordította, és így szólt: Óh, te gyarló emberiség, miért nem hiszel? Nem elég, hogy az én egyetlenegyetem elküldtem és meghalt értetek? Azt kívánátok, hogy én, az Atya jöjjek le és meghaljak értetek! Ha ezt is megtenném, akkor sem hinnétek! Ekkor a látomás eltűnt, de az Úr még szólt az előtte levő néphez, így: Ti pedig, szeretett kicsinyeim, akik megismertétek kegyelmemet, azért vagytok még itt a földön, hogy hirdessétek, van még kegyelem a megtérők számára!

Ekkor kinyitottam szememet az imaházban. A kijelentés nem magyar nyelven hangzott, de bennem tökéletesen megmaradt, mivel az Úr bevont önmagába, azért tűntem el.

Hazamentem és elmondtam az eseményt, azt gondoltam, hogy ez szeretteim számára is öröm lesz, de épp ellenkező hatást váltott ki. Egyik testvérem így szólt: hallgass, meg vagy örülve stb. Nővérem másnap elmondta munkahelyén a tanító néninek, az meg a kanonok úrnak, akitől megkérdezte: Mi ez, kanonok úr? Mi vagyunk az igaz vallásban és a hívóknél történnek ilyenek? Megnyugtatóására a kanonok úr megmagyarázta neki, hogy Amerikában vannak televíziós adók, s aki itt önhipnózist, önszuggeszciót gyakorol, az meglátja azokat a képeket... Egyesek gondolták, hogy a nyelveken szólás nem lehet más, mint az ellenséggel való kapcsolat, így adjuk ki a hadititkokat az angoloknak és az oroszoknak. Be is hívtak bennünket kihallgatásra. Velem egy kistermetű úriember beszélt. Az asztalon ült, és a legényélet szépségeiről igyekezett meggyőzni.

Megmondtam neki, hogy én nem adom a drága kincsemet azért, ami percekig szép, utána undorító. Nagyon komoly lett, s mondta: tudom, hogy ön a tiltott pünkösdi szekta tagja. – Igen.

Másnap az utcán láttam őt tiszti egyenruhában nagy csillagokkal a vállán.

Az iskolában tudtomra adták, nem kapok osztályzatot hittanból, s emiatt nem szabadulhatok fel a szakmámban. Azt feleltem, az én hitemért majd odafenn osztályoznak. Erre nagy csetepaté következett. Amitől valamikor félttem, már kívántam, hogy csúfoljanak, gúnyoljanak. A munkahelyemről elbocsátottak, de harmadik napon jött az üzenet, ha nem megyek dolgozni, a csendőrök visznek be. Mentem. Édesanyám elküldött a háztól, nem akart többé látni, két vallás nem lehet egy családban. Vettem a kiskabátot és elköszöntem. A harmadik háztól visszahívott. Visszamentem. A lényemet olyan szent békesség és öröm töltötte be, hogy jólesett, ha Jézusért bántottak.

És ekkor, tudatlanságom miatt nagy bajt csináltam, amit máig is szégyellek és fájlok. Igyekeztünk minél gyakrabban együtt imádkozni. Én különösen szerettem, ha köztünk valaki látomást vagy kijelentést kapott. Amint a háborús helyzet egyre nehezebb lett – internálás, deportálás, a zsidók és a hívők üldözése – egyik kijelentés így hangzott: Gyermekeim, rátok borult a sötét éjszaka, de én, a jó Pásztor megőrzöm nyájamat, a gyengéket középre, az erőseket a nyáj szélére állítom. Erre én így szóltam: Uram, engem a szélére állíts! A felelet: Gyermekem, te gyöngé vagy. – Uram, én erősnek érzem magam.

Három nap múlva a leventeotthonban a díványon hasalva, levetett cipővel lábaimat feltartva kaptam az ütéseket a talpamra. Borzalmasan fáj. Abból indult ki a dolog, hogy megmondtuk, mi nem muzsikálunk ezután csak az Isten dicsőségére. Ilyen darab azonban nem sok került a kottatartónkra, így hát megindult a lavina. Emlékezetes vasárnap lett. Mikor Imrét átvezették a községháza börtönéből, úgy össze volt verve az arca, hogy egy krumplihoz hasonlított. Azt mondta, a pofonok nem fájnak, csak az, mikor látta, hogy engem ütnek. Aztán elbocsátottak azzal, hogy mindennap folytatódik a foglalkozás, amíg vissza nem térek az ősi vallásba. Baj történt. Olyan félelem, gyávaság szakadt rám, ami kínzóbb volt, mint a verés. Oda süllyedtem, hogy sírva kértem Istent, vegye le rólam a próbát, mert nem bírom tovább. Akkor

megállt előttem Jézus és így szólt: miért szólsz így, gyermekem, hát nem te kérted ezt? Amint este mentem a következő foglalkozásra, útközben betértem egyik hívő testvérhez és imádkoztunk. Utána ő így szólt: ne félj, testvérem, úgy érzem, nem bántanak többé. Úgy történt.

Többnyire fiatalok imádkoztunk együtt, egy alkalommal az egyik testvér mondta: Megjelent egy angyal fénylő, fehér ruhában, megállt közöttünk. A kezében virágcsokor van, de több szál még nincs kinyílván. Elszégyelltem magam, mert azt kívántam: bár mind nekem adná! – Most az angyal odalép Józsi testvér elé, és a csokrot a kezébe helyezi. Hallok egy hangot: gyermekem ez a csokor virág, az a család, melyből téged elhívtalak. Legyél hű hozzám, mert a te hűséged által fognak e virágok kinyílni az én dicsőségemre.

Volt, akit internáltak, megtiltották az összejövetelt. A halasi evangélikus pap segíteni akart rajtunk, az ő jelenlétében összejöhetünk, vállalta értünk a felelősséget. Amint imádkozni kezdett: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg... hirtelen ezt kiáltotta:

Testvérek, itt az Úr, itt az Isten! A kis csapat boldogan imádkozott tovább közösen.

Beidéztek a bíróságra és elítéltek bennünket. A vezetőket ötven nap elzárásra vagy ötven pengő megfizetésére, a tagokat öt napra vagy öt pengő megfizetésére ítélték. Beszélgettünk a sebesült német katonákkal – törtem már a német nyelvet –, és megláttam az egyik szíjcsaton: Gott mit uns. Megkérdeztem, igaz ez? Ő zavarban volt, erre elmondtam, milyen az, ha velünk van az Isten. Áhítattal hallgatták.

Itthon pedig megállapították, hogy mi kommunisták vagyunk. Egy napon bizottság elé állítottak bennünket, melynek tagjai ismert és általunk a legmélyebb tiszteletben tartott személyek voltak. Pap most nem volt köztük. Egyenruhás tiszték igen. A kinevezett elnök előadta: Gyerekek, tudjátok a súlyos helyzetet (1944) stb., hadbíróság előtt álltok. Úgy döntöttünk, hogy elrettentő példaként felakasztunk benneteket a piactéren. Megértettétek? Ennél nagyobb örömet nehezen ajánlhattak volna nekünk! Vigyázzba kaptuk magunkat, és nagyon közel éreztük a mennyországot. Készültünk rá, mit mondjunk majd a téren, ha az utolsó szó jogát megkapjuk.

E napokban Lajosmizsén egy fiút hasonló ok miatt felakasztottak. Másnap nagy bombázást kapott a község, és a nép mondogatta: ez felelet a gyilkosságra. Az ágyúdörgések közeledtek, az akasztás elmaradt.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

FELVÉTEL az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Bibliai Főiskolájára

Az EPK Bibliai Főiskolája az 1997/98-as tanévre felvételt hirdet mindazon tanulni szándékozó keresztények részére, akik

- Istentől elhívást kaptak lelkipásztori vagy hitoktatói szolgálatra, illetőleg a gyülekezeti munkát segítő egyéb szolgálatra,
- középfokú (vagy magasabb) képesítéssel rendelkeznek,
- legalább egy éve tagjai valamelyik gyülekezetnek,
- már eddig is vállaltak különféle szolgálatokat a gyülekezetben.

A képzés időtartama nappali tagozaton 4 év, levelező tagozaton 5 év. A főiskola tandíjköteles. Az intézménybe azok a megtért keresztények is kérhetik felvételüket, akik nem tartoznak az Evangéliumi Pünkösdi Közösséghez.

A jelentkezés határideje: **1997. április 30.**

A jelentkezéssel és a felvétellel kapcsolatban részletes információt adunk az alábbi címen,

illetve telefonszámon.

1143 Budapest, Gizella út 37. (Tel/fax: 06 (1) 251-6987 vagy 06 (1) 222-0086)

Ki segít?

Ha ismersz valakit, aki tudná támogatni ezt az ügyet!

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány csekkjén feladott pénzzel lehet támogatni az 1997 júliusában szervezendő Országos Gyermektábort.

Minden évben kb. 30 gyermek azért nem tud résztvenni a táborban, mert olyan körülmények között él, hogy senki nincs, aki be tudná nekik fizetni a tábori étkezési díjat! (1997-ben ez 3000 Ft lesz egy gyermeknek 8 napra.)

Amennyiben valaki szívesen támogatná őket, akkor kérésre csekket küldünk. A befizetést „Segítsétek a gyermekeket a táborba” – 97 jeligére kérjük feladni.

Rádióadásaink

Pünkösdi félóra minden páros hónap harmadik péntekjén 13:30-tól a Kossuth rádióban.

Időpontok: feb. 21., ápr. 18., jún. 20., aug. 15., okt. 17., dec. 19.

Május 25-én pedig élő adás lesz.

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány

Kuratóriuma megköszöni minden kedves adakozó elmúlt évi adományát, akik ezzel is kifejezték, hogy hasznosnak és építőnek tartják az ÉVA céljait.

Örömmel tudatjuk, hogy az Alapítvány tőkéje tavaly mintegy 100.000 Ft-tal növekedve elérte a 800.000 Ft-ot. Történt ez annak ellenére, hogy működési költségeinket jelentősen megnövelte az a nagy összegű kiadás, melyre szükség volt ahhoz, hogy az ÉVA fogadhassa a konkrétan a gyülekezetek támogatására szánt adományokat is.

Az Alapítvány célja közösségünk irodalmi, gyermek- és ifjúsági missziójának, evangélizációk tevékenységének, valamint gyülekezeteinek (imaházépítések is!) anyagi eszközökkel való támogatása. Tavalyi ezirányú tevékenységeink: saját forrásból rendszeres ösztöndíjat biztosítottunk a Bibliai Főiskola három erdélyi hallgatójának, akik máshonnan nem kapnak támogatást; segítettük a gyermektábort és az Élő Víz folyóiratot (utóbbit a hívő novellapályázat útján), támogattuk a nyáron elindult cigánymissziót. A beérkezett adományokból anyagilag segítettük a Bibliai Főiskolát, a gyermekmissziót, a Kadarkúti Szeretetotthont, a cigánymissziót, a sátormissziót; sátrakat, felszereléseket és egy teherautót biztosítottunk a sátormisszió működéséhez.

Az elmúlt év új kezdeményezése volt a rendszeres gyülekezeti adományok (tized) fogadása és továbbítása a támogatandó gyülekezetnek. A merőben új, szokatlan dolgok iránti kezdeti bizalmatlanság ellenére több gyülekezetünkől kapunk rendszeresen ilyen adományokat: Mezőcsokonya, Paks, Pécel (Kármel), Inota (Bétel) és Várpalota gyülekezetei állnak velünk ilyen kapcsolatban. Legutóbb az orosházi gyülekezet kérte, hogy az adakozás az ÉVÁ-n keresztül történhessen. Őszintén örülünk az irántunk megnyilvánuló bizalomnak, az idén az ország minden gyülekezetéből várjuk az adományokat. Az Alapítványnak (vagy az Alapítványon keresztül) adott adományok esetében az idén is fennáll az a lehetőség, hogy az adomány 30%-a levonható a személyi jövedelemadóból, és az APEH-től visszaigényelhető. A fenti adókedvezménytől függetlenül érvényes az ÉVÁ-ra az országgyűlés által december 17-én elfogadott törvény, mely szerint 1997-ben az adózók személyi jövedelemadójuk 1%-át az általuk kiválasztott civil szervezetek támogatására fordíthatják. Célszerű ezt az összeget az

Élő Víz Irodalmi Alapítványhoz irányítani. Ha így teszünk, megmentjük adónk 1%-át, hogy az mégis felhasználható legyen missziós célra. Nyomatékosan kérjük tehát minden kedves testvérünket, éljenek az állam által felkínált lehetőséggel. Az inkognitóját is megőrizheti mindenki, mivel egyedül az APEH fogja tudni, ki milyen szervezetnek ajánlotta fel az 1%-ot. A törvény szerint a támogatók az adóbevallással párhuzamosan helyezhetik el a kijelölt szervezet adószámát tartalmazó lezárt borítékot adóbevallási csomagjukban (vagy az ezt helyettesítő munkáltatói elszámolás esetén munkáltatójának adhatja át). A munkáltató tehát csak a kiválasztott szervezet (jelen esetben az ÉVA) adószámát tartalmazó lezárt borítékot kapja meg, így illetéktelenek nem tudják meg, kinek szánjátok adományotokat. Kérjük tehát, hogy az ideai adóbevallásnál ne felejtsetek el egy lezárt borítékban megadni az ÉVA adószámát!

Az ÉVA adószáma: 19674409–1–42

Annak, aki alapítványunknak szándékozik befizetni személyi jövedelemadója 1%-át, a borítékba tehát semmi mást nem kell írnia, csak a fenti adószámot. A beérkezett pénz jó célokra való felhasználását pedig alapítványunknak a Fővárosi Bíróság által elfogadott alapszabálya biztosítja, mely előírja, hogy az ÉVA tevékenységének a Pünkösdi Közösség missziómunkájához és gyülekezetéhez *kell* kapcsolódnia.

Felhívjuk kedves támogatóink figyelmét, hogy az adományok 3%-át minimum 150 Ft-ot – kezelési költségként visszatartjuk.

Bankszámlaszámunk: 10200854–32511970–00000000

Tavalyi adakozóinknak az adóigazolással együtt már elküldtük a postai utalványokat, új adakozóinknak pedig kérésre küldjük el kívánt mennyiségben a csekkeket.

A negyedévenként adózó vállalkozóknak az év bármely szakában elküldjük az adóigazolást, amennyiben azt kéri.

Levelezési címünk: 8100 Várpalota, Újlaky út 1. 4/18

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét; hogy mindenben mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótételmentésre bőségben legyetek” (2Kor 9,8).

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Hegedűs Ildikó, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Őszi Országos Pünkösdi Konferencia

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábrián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 840 Ft
ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva. Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

Levél a rejtvényfejtőknek • Nagy Kornél

Levelemet egy elmaradt jókívánsággal szeretném kezdeni. Minden kedves rejtvényfejtő testvéremnek – azoknak is, akik nem szokták beküldeni a megfejtéseket – Istentől nagyon

gazdagon megáldott új esztendő-t kívánok. Ezúton köszönöm azt a sok jókívánságot, biztatást és ígét, amelyeket kaptam a megfejtésekhez mellékelve.

Akik kezdettől fogva nemcsak olvasói, hanem rejtvényfejtői az Élő Víznek, azok már megszokták, hogy szinte minden esztendőben kisebb-nagyobb változtatás történik a rejtvényrovat házatáján. A jelenlegi minden eddiginél nagyobb, ezért bizonyos mértékben kísérleti jellegűnek is tekinthető. Talán a legszembetűnőbb változás a tradíció felrúgása, mármint, hogy a rejtvények nem az utolsó oldalakon találhatók, hanem az újság közepén, négy oldalas terjedelemben. Ezzel a módosítással vált lehetővé az, hogy a megnövekedett helyen több rejtvény is helyet kaphasson. Az új, sorszámmal jelölt rejtvényekben a két és hárombetűs sorok kivételével csak a Bibliából vett szavak találhatók. Nincsenek bennük úgynevezett fősorok, tehát nem tartalmaznak beküldendő megfejtéseket. A meghatározások a fejezetek elhagyásával szerepelnek. E rejtvények megfejtése, azaz a kitöltött négyzetrácsok, mindig a következő számban lesznek közzétéve. A rejtvényoldalak új helyének az a praktikus előnye is megvan, hogy szükség esetén ki lehet venni. És ha ez nem kitépéssel történik, hanem a kapsok végeinek felhajtatásával, akkor később visszailleszthetők.

A megnövekedett hely lehetőséget ad olyan levelezésre is, amely közérdeklődésre tart számot. Például olyan kérdések, észrevételek is megjelenhetnek, amelyek eddig helyhiány miatt elmaradtak. Szeretnék mindenkit bátorítani, ha közérdekű közlendője van, akkor azt itt, a rejtvényoldalak hasábjain közzétesszük mindenki épülésére. A levelezéssel szeretném elérni, hogy kapcsolatunk közvetlenebb legyen.

Már több esetben előfordult, hogy a beérkezett megfejtések értékelésekor az előző számba küldött megfejtést is találok, de a mostani értékeléskor több 96/5-ös került elő. Ennek okát abban látom, hogy e szám kései megjelenése miatt nagyon kevés idő maradt a rejtvények megfejtésére és beküldésére. Általában, ha nem rejtvényfejtői mulasztás történik, utólag jóváírom a megfejtésért járó pontokat. Így tettem most is az előző sorsolásból lemaradtakkal. Mivel a megfejtésre ez évtől jóval több idő marad, így a jövőben ilyen jóváírások valószínűleg megszűnnek. A beérkezési határidő kedvező módosításáról az előző számban már írtam néhány sort. Ezt annyival egészíteném ki, hogy mindig az aktuális, kiírt időpontot kell alapul venni, mert előfordulhat, nem a páratlan hónap utolsó előtti hétfője lesz a beérkezési határidő. A '96/6. szám rejtvényei miatt elnézést kérünk mindazoktól, akiknek kellemetlen perceket, illetve órákat okozott az, hogy egyáltalán nem vagy alig-alig látszottak a minirejtvény karikái. Valamint azért is, hogy az oldalak felcserélődtek, a keresztrejtvény vonalai és a négyzetekben levő betűk sem látszódtak mindenhol. A nyomdai hibák mellett váratlan technikai gondjaink is adódtak, melyeket mára már sikerült megoldani. A minirejtvényeknél többen Sináb Admáh király nevét küldték be, Ibsán Izráel bírása helyett. Sináb valóban ószövetségi vezető személyiség, de ő a Biblia szerint még azelőtt élt, mielőtt Izráel létezett, illetve néppé vált volna. Ketten pedig valószínűleg nem láthatták az „S” betűnél a karika halvány kontúrját, mert Bánit küldtek be. Mivel az elkésett megfejtéseknél jóváírtam utólag a pontokat, úgy találtam igazságosnak, hogy a Sinábot és Bánit beküldőknél egy-egy pontot nem utólag, a következő forduló után, hanem most jóváírok. Az előbbieknél azért, mert a Sináb megkeresése nem könnyű feladat (neve csak egyszer szerepel a Bibliában), az utóbbiaknál pedig nyomdai hiba miatt.

A megfejtések beküldésével kapcsolatban is változtatásra volt szükség. Közösségünk titkárságán a különböző törvények és jogszabályok miatt nagy mértékben megnövekedett az adminisztráció, és naponta nagyon sok postai küldemény érkezik. Ráadásul vannak olyan esetek is, hogy személyesen viszik be a megfejtést, és ez esetenként elkallódhat a rengeteg papír és levél között. Most is valaki bevitt az irodába egy papírlapon egyébként jó megfejtést, de név és cím nélkül. Az Anonim megfejtőnek ezúton felajánlom, ha megírja a nevét és azt, hogy milyen papírra írta a megfejtést, akkor megkapja a hat pontot.

Mivel a megfejtések értékelését, nyilvántartását és az összes ezzel kapcsolatos teendőket

eddig is én végeztem, és hogy a fentiekben vázolt gondokon enyhítsünk, úgy döntöttünk, hogy már e számtól kezdődően címemre kell küldeni a megfejtéseket és minden rejtvényvel kapcsolatos levelet: **Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22.** A sorsolás továbbra is az EPK központjában, az ott dolgozó testvérek közreműködésével történik. Befejezésül: mindenkinek hasznos és áldásos rejtvényfejtést kívánok.

A PONTVERSENY állása

e forduló után: **26 pont:** Szakács Györgyné; **25 pont:** Berla Ferenc, Dr. Faragó Enikő, Kállai Ibolya; **23 pont:** ifj. Horváth Istvánné, ifj. Tarr István, Török Ferencné, Windisch Károly; **21 pont:** Kubis Ferencné; **20 pont:** Édes Zsuzsanna, Makkai István, Plesa Jánosné, Szabolovits István, Wilhelm Konrád; **19 pont:** Nagy-Ajtai Márta; **18 pont:** Gyuricsek Evelin; **17 pont:** Komócsi Józsefné, Komócsi Roland, Pintér Józsefné, **15 pont:** Gróf Nándorné; **14 pont:** Kis Krisztián, Nagyné F. Éva, Oszkó Viktor, Szűcs Virág; **13 pont:** Csányiné Farkas Mária, Seprenyiné Pirka Andrea, Sztrida Pál; **12 pont:** D. Nagy Emma, Gáspár Jánosné, Kriston Rózsa, Molnár Anita, Sanda Mónika; **11 pont:** Farkas János, Pánczél Jánosné, Weller József; **10 pont:** Borbély Józsefné, Lugosi István, Torma Tamás; **8 pont:** Juhász Miklósné, Szabó Gizella; **7 pont:** Gyuricsek Etelka.

Beküldendő:

a *keresztrejtvény* vízsz. 1. és a függ. 14. soraiban található igevers pontos helye (**5 pont**), valamint a *minirejtvény* bekarikázott betűiből összerakott szó, mely egy bibliai uralkodó neve (**1 pont**).

Beérkezési határidő: 1997. március 24. **Az új cím:** Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22.

A '96/6. szám rejtvényjeinek helyes megfejtése:

keresztrejtvény: **1Thes 2,12b (4 pont)**,

minirejtvény: **Ibsán (2 pont)**.

A *karórát*, melyet Vadon Tamás órás testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) ajánlott fel, Szabóné Bognár Klára (Isaszeg) nyerte **27 ponttal**. Egy-egy *könyvet* nyert: **Mundrucz Istvánné (Pécel) 27 ponttal**, **Deák M. Jolán (Sülysáp) és Vass Béláné (Nekézseny) 26–26 ponttal**. *Kazettát* nyert: **Balogh Tünde (Tápiószentmárton) 26 ponttal**.

Nyerteseinknek szívből gratulálunk. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést természetesen újra kezdenek.

KARÓRÁK

Örömmel tájékoztatjuk a kedves rejtvényfejtőket, hogy Vadon Tamás órás testvérünk jóvoltából 1997-ben is karóra lesz a földj. Ezúton szeretnénk kifejezni köszönetünket az eddigi és a jövőbeni szerencsés nyertesek, valamint az Élő Víz szerkesztősége nevében. Istenünk gazdag áldását kívánjuk adakozó testvérünk életére és szolgálatára.

{k1997110}

MINIREJTVÉNY • Nagy Kornél

{k1997102}

VÍZSZINTES: **1.** Sámuel nagyatyja (1Sám 1). **5.** „És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy ... zúgó szélnek zendülése” (ApCs 2). **6.** Város Dán nemzetségének birtokán (Józs 19). **7.** Hely, ahol Saul szemlét tartott az amálekíták ellen összegyűlt seregén (1Sám 15).

FÜGGŐLEGES: **1.** Jórám király leánya (2Krn 22). **2.** Sénakhérib, Assiria királyának magasrangú tisztviselője (2Kir 18). **3.** Júda fejedelme, aki Jeruzsálem falainak felszentelésekor az egyik hálaadó csapatot vezette (Neh 12). **4.** Izráel királya volt, aki

Sallumot megölte (2Kir 15).

KERESZTREJTVÉNY • Nagy Kornél

{k1997103}

VÍZSZINTES: 1. EGY IGEVERS KEZDETE. 14. Júdabeli város, ahová – Dántól kezdve – eljutott a hír, hogy Sámuel prófétájául rendelte az Úr (1Sám). **15.** Javitá. **16.** Az oxigén és a vas vegyjele. **17.** Menekülésben, szökésben segít. **19.** Ószövetségi űrmérték, azonos az éfával (Ez, új ford.) **20.** Rekesz. **21.** Barátságtalan, érzéketlen. **22.** „Az Istennek beszéde élő és ...” (Zsid). **23.** Kitüntetés. **25.** „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan ... érettünk” (2Pét). **27.** A struktúra része! **28.** A csomagban van! **29.** Tolna megyei község. **31.** Anyagi részecskét. **34.** A szamárium vegyjele. **35.** „Megesküdött az Úr, és nem ... meg, te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint” (Zsid). **36.** Vas megyei község. **38.** „Ezüstöm és ... nincsen nékem; hanem amim van, azt adom néked” (ApCs). **40.** „Hálát adok az Úrnak felettébb az én számmal, és dicsérem őt a ... közepette” (Zsolt). **42.** Férfinévc becézve. **43.** ...-Nimra, Gád fiai által megerősített város (4Móz). **44.** Sineár királya, egyike annak a négy királynak, akik elrabolták Lótót (1Móz). **48.** Térhatású hangvisszaadás. **51.** ... Méhola, helység, amely Bahana, Salamon egyik tisztartójának felügyelete alá tartozott (1Kir). **52.** Afrikai állam, régen Belga Kongó volt a neve. **53.** Európa Kupa. **55.** Tartozik. **56.** Dávid király felesége (2Sám). **57.** A sajt közepe! **58.** Mikeás próféta könyvének a rövidítése. **60.** A plutónium és az oxigén vegyjele. **61.** Idegen isten, melynek 450 prófétáját ölte meg Illés (1Kir). **62.** Szolmizációs hang. **63.** Iraqi Airways (iraki légitársaság). **65.** ...centrum, úszó test súlypontja. **66.** E. D. R. **67.** „Kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért ... keserűségeket” (1Pét). **68.** Bűn betűi keverve. **70.** ...-fok, a tengerből 72 m magasra kiemelkedő gránitszirt Franciaországban. **71.** „Aki megrabolja az atyját és anyját és azt mondja: nem véték! társa a ... embernek” (Péld). **73.** „Isten! Új éneket éneklek néked; ... hangszerrel zengedezlek téged” (Zsolt).

FÜGGŐLEGES: 2. ... völgye (óriások völgye), termékeny síkság Jeruzsálemtől délre (Ézs). **3.** „... a hangyához, te rest, nézd meg az ő útait, és légy bölcs” (Péld). **4.** Kettős betű. **5.** Dressz, visszafelé. **6.** Elővigyázatos, figyelmes. **7.** „Hadd ... a bűnösöket a te útaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád” (Zsolt). **8.** Hegyi réteken termő, lilásan rózsaszín virágú mérgező növény. **9.** „A te igazságod, oh Isten, felhat az ...” (Zsolt). **10.** Árpád fejedelem unokája, fordítva. **11.** Felségjel a bolgár polgári repülőgépeken. **12.** Spanyol városka Pamplona közelében (+ ékezet). **13.** ... in statu (állam az államban). **14. AZ IGEVERS BEFEJEZÉSE. 18.** Friss, visszafelé. **24.** Ilyen asszony is van. **26.** Zsoltár. **29.** Az egyik európai államba. **30.** C.J.A. **32.** Mosógépben van! **33.** Izrael pusztai szálláshelye, ahol az Úr tüze a zúgolódókat megemésztette (4Móz). **35.** „Ne térj jobbra, se ..., fordítsd el a te lábadat a gonosztól” (Péld). **37.** 290 km hosszú folyó a Francia Alpok északi részén. **39.** Read Only Memory, csak olvasható memóriatár. **41.** A páternoszter része! **45.** Takarja. **46.** Leó betűi keverve. **47.** Kánaánita királyi város (Sáron síksága), amelyet Józsué elfoglalt (Józs). **48.** Értesülése alapján. **49.** Gyom, fordítva. **50.** Len, kender szárának összetörésére szolgáló háziipari eszköz. **54.** Könyveket, újságokat megjelentető. **57.** Gazdaságilag önellátó, görög eredetű szóval. **59.** Rúben fia (1Krón). **60.** Az egyik dél-amerikai országba való. **62.** „Az eszesnek elméje tudományt szerez, és a bölcsenek ... tudományt keres (Péld). **64.** Hónap, amelyben az Úr kivitte Izrael népét Egyiptomból (2Móz). **67.** Jefte erre a földre menekült testvérei elől (Bír). **69.** Kergeti. **72.** Tág. **74.** Üres ház!

ÖTFORDULÓS REJTVÉNYPÁLYÁZAT

Pályázati kódtáblázat

{k1997104}

E számmal kezdődően indul egy ötfordulós rejtvénypályázat. Az ezzel kapcsolatos tudnivalók a következők: A keresztrejtvények négyzetrácsaiban, mint itt az elsőben is, hat-hat úgynevezett kód van, illetve lesz elhelyezve. A kód két egyjegyű szám ponttal elválasztott kombinációja. Az első számjegy jelzi, hogy az Élő Víz melyik lapszámában található, a másik csupán egy megkülönböztető sorszám. A keresztrejtvények megfejtésekor a kódokat tartalmazó négyzetekbe írt betűket célszerű a lap tetején levő táblázat felső sorába átmásolni, mert így az utolsó fordulóban lényegesen egyszerűbb lesz a feladat megoldása. A kódokhoz írt betűk természetesen keverve vannak. Az utolsó fordulóban, amikor már minden betű meglesz, közzétesszük a *kódkulcsot*. Ennek segítségével a betűk helyes sorrendben beírhatók a táblázat alsó sorába. E harminc betű **egy igevers**, amelynek **pontos bibliai helyét kell beküldeni**. A pályázati sorsolásban való részvételhez továbbá az is szükséges, hogy az öt forduló alatt összesen **legalább 26 pont összegyűljön**. A pontozás mértéke és rendszere megegyezik a pontversenyben alkalmazottakkal, de egymástól függetlenül regisztrálódnak. Természetesen a minirejtvények pontjai itt is beleszámítanak a pontszámba. A rejtvénypályázat **fődíja**, mint a címből is látható, **egy sztereo rádiómagnó**. Ezenkívül e pályázat keretében sorsoljuk, a már hagyományörzőnek számító **tíz Élő Víz előfizetést**. A beérkezési határidő megegyezik a '97/5. szám rejtvényjeinek határidejével.

Gyakorlásra szánt rejtvények – 1 • Nagy Kornél

{k1997105}

VÍZSZINTES: 1. Király, aki százhuszonhét tartományon uralkodott (Eszt). 9. Jérahméal felesége (1Krón). 10. Nép, melynek Thidál volt a királya (1Móz). 12. „Ha szívünk nem ... minket, bizodalunk van az Istenhez” (1Jn). 13. Sáfán fia, aki Jeremiás levelét vitte el a babiloni száműzöttekhez (Jer). 14. Város Júdában (Józs). 15. „Aki velem nem ..., tékozol” (Lk). 16. Nákhor fia (1Móz). 21. Mikeás atyja (2Krón). 25. Bálvány, amelyet Manasse király bevitt az Úr házába (2Kir). 26. „Mint éjjeli álomlátás, olyan lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak ... ellen” (Ézs). 27. Zsidó férfi, aki elbocsátotta idegen feleségét (Ezsd). 28. „És lábaitokkal egyenesen járjatok, hogy a ... el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon” (Zsid). 29. „Szeresd felebarátodat, mint ...” (Mt).
FÜGGŐLEGES: 1. Szerú, melynél József hét napig gyászolta apját (1Móz). 2. Lámekh felesége (1Móz). 3. Gád fiai közül az egyik nemzetség ősatya (4Móz). 4. Kajrán fia (Lk). 5. „Hadakat némít el a föld széléig; ívet tör, kopját ront, hadi szekereket ... el tűzben” (Zsolt). 6. „Micsoda az ember – mondom – hogy megemlékezel ...?” (Zsolt). 7. „A mandragórák illatoznak, és a mi ajtónk előtt vannak minden drágalátos gyümölcsök, ók és ...” (Én). 8. Elihóref és Ahija, Dávid írdeákjainak atyja (1Kir). 9. Nádáb, Abihu, Eleázár és Ithamár, „a kiket papi szolgálatra ... fel” (4Móz). 11. Város Zebulon területének nyugati határán (Józs). 17. „A megromlás előtt kevelység jár, és az ... előtt felfuvalkodottság” (Péld). 18. „Az atyák ették meg az egrest, és a fiak foga vásott el ...” (Jer). 19. Gesurral elvette Jáir falvait és mezővárosait (1Krón). 20. „Van itt egy gyermek, a kinek van öt árpa kenyere és két ...” (Jn). 21. Moábita város (Jer). 22. Kain unokája (4Móz). 23. Súlymértékegység, tizenöt sekellel egyenlő (Ez). 24. „Ma ... idvessége ennek a háznak” (Lk).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 2 • Nagy Kornél

{k1997106}

VÍZSZINTES: 1. „Míg ..., megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt” (Zsolt). 9.

„Jaj azoknak, a kik gondtalanul élnek a Sionon, és a kik elbizakodnak Samaria hegyén; a kik a népek elejének ...” (Ám). **10.** „Elmerültek, mint az ... a nagy vizekben” (2Móz). **12.** „Nem bánom, noha ...; mert látom, hogy az a levél, ha ideig-óráig is, megszorított titeket” (2Kor). **14.** Rebeka dajkája volt (1Móz). **16.** „A Mester ... van és hív téged” (Jn). **18.** Dárius származását jelző név (Dán). **19.** Ammonita király (Jer). **20.** „Néki rohannak a fegyvernek, és nem esik ... rajtok” (Jóel). **23.** „A sötétség szünni kezd, és az igaz világosság ... fénylik” (1Jn). **25.** „A víznek illatától kifakad, ... hajt, mint a csemete” (Jób). **28.** „Miriám pedig és Áron szólának Mózes ellen a ... asszony miatt, a kit feleségül vön” (4Móz). **30.** „Az Úrnak félelme ... a bölcsességnek” (Péld). **31.** „... néktek ifjak, mert meggyőztétek a gonoszt” (1Jn). **32.** „A kik hárfá mellett ..., és azt hiszik, hogy hangszereik a Dávidéi” (Ám).

FÜGGŐLEGES: **1.** Város, melyből Réczin, Siria királya kiirtotta a zsidókat (2Kir). **2.** „Keres gyapjat vagy ..., és megkészíti azokat kezeivel kedvvel” (Péld). **3.** „Egy az Úr, egy a ..., egy a keresztség” (Ef). **4.** „... elődbe adtam ma néked az életet és a jót” (5Móz). **5.** Jákób hetedik fia (1Móz). **6.** Vidék Szíriában, ide menekült Jefe (Bír). **7.** „Még egy kis ..., még egy kis szunnyadás” (Péld). **8.** Tölgyes Gilgál mellett (5Móz). **9.** Kórakh fia (1Krón). **11.** „Némely mag az útfélre esék; és eljövén a ..., elkapdosák azt” (Mt). **13.** Damaskusi folyó, inkább ebben fürdött volna meg a bélpoklos Naámán, mint a Jordánban (2Kir). **15.** Edom másik neve (1Móz). **17.** „A ki téged ..., legyen áldott” (1Móz). **21.** „..., a mely fejed felett van, rézzé, a föld pedig, a mely lábad alatt van, vassá válik” (5Móz). **22.** „Sok ... van az igaznak, de valamennyiből kiment az Úr” (Zsolt). **23.** Liczia kikötője, ahol Pál apostol is járt (ApCs). **24.** „Az ok nélkül való ... nem száll az emberre” (Péld). **26.** „Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással ... egybe, házasságtörést követ el” (Mk). **27.** „Tisztítsd meg előbb a pohár és ... belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen” (Mt). **28.** Város, melynek népe másokkal együtt Jeruzsálemre támadt (Ez). **29.** Város, Egyiptom erőssége, melyre kiöntötte haragját az Úr (Ez).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 3 • Nagy Kornél

{k1997107}

VÍZSZINTES: **1.** Dávid erős vitéze, „Joseb-Bassebet, a ..., a ki a testőrök vezére” volt (2Sám). **10.** „Mert még vajmi kevés ..., és a ki eljövendő, eljő és nem késik” (Zsid). **11.** Sámuel próféta őse (1Sám). **12.** „Boldog ember az, a ki nem ... gonoszok tanácsán” (Zsolt). **13.** „A ki közületek nem bűnös, az vesse ... először a követ” (Jn). **14.** Héber bábaasszony, aki nem hajtotta végre a fáraó parancsát, hogy minden újszülött zsidó fiúgyermeket meg kell ölni (2Móz). **16.** „A nap ... ne menjen a ti haragotokon” (Ef). **17.** Az efód palástjának színe (2Móz). **18.** Júda királya volt (1Kir). **20.** „A ki megháborítja az ő házat, annak öröksége ... lesz” (Péld). **21.** „Igen ... ékes korona a vénség” (Péld). **22.** Óriás termetű filiszteus, akit Sibbékai ölt meg (2Sám). **24.** „A királyoknak Királya és az uraknak Ura, ... egyedül a halhatatlanság” (1Tim). **25.** „... a zsidóknak ama Királya” (Lk). **27.** Séláh fia (1Móz). **29.** „Atyám, vétkeztem az ... ellen és te ellened” (Lk). **30.** Sém egyik fia (1Móz). **32.** „Előtte döghalál jár, és nyomaiban forró ... támad” (Hab). **33.** Filep szavai: „Kétszáz dénár ... kenyér nem elég ezeknek” (Jn). **34.** „Tetszék az Istennek, hogy az ... bolondsága által tartsa meg a hívőket” (1Kor).

FÜGGŐLEGES: **1.** A ... Hiram király, aki cédrusfákat küldött Dávidnak és Salamonnak (2Krón). **2.** Ézsau felesége (1Móz). **3.** „Megjelenék pedig ő néki (Ábrahámnak) az Úr a Mamré tölgyesében, és ő ül vala a sátor ajtajában, a ... napon” (1Móz). **4.** „A ki vermet ás másnak, abba belé ...” (Péld). **5.** „Mert ímé elbujdosnak a pusztulás miatt; Egyiptom gyűjti be, ... temeti el őket (Hós). **6.** Város, ahol az angyal Gedeonnal beszélt (Bír). **7.** „Mikor vasból csinált fegyver elől fut, aczélból csinált ... veri át” (Jób). **8.** „Tisztítsd meg előbb a pohár és ... belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen” (Mt). **9.** Athéni tanácskozás helye, ahová

Pált is kihallgatásra vitték (ApCs). **14.** Arpaksád fia (1Móz). **15.** Saálthiel apja (1Krón). **17.** Eszköz, melyből huszonkilenc darabot magával vitt Sesbassár, mikor a foglyok kijöttek Babilóniából (Ezsd). **19.** „A kié a Fiú, ... az élet” (1Jn). **23.** „A ki igazán jár, ... az Urat” (Péld). **24.** „A ki pert ... a Mindenhatóval, czáfolja meg” (Jób). **26.** „Kézivet és kopját ragad, kegyetlen az és nem könyörül; szavok ..., mint a tenger” (Jer). **28.** „A szeretet soha el nem fogy: de legyenek ... jövendőmondások, eltöröltetnek” (1Kor). **29.** Jósé fiáé (Lk). **31.** „... új eget és új földet várunk” (2Pét). **33.** „Hat napon ... munkálkodjál” (2Móz).

GYERMEKKÖR

{k1997111}

{k1997112}

{k1997113}

{k1997114}

{k19971D}